

EMIL SIMĂNDAN

DIALOGURI CU
IOAN ALEXANDRU

POETUL
ȘI
REVOLUȚIA

Emil Șimăndan
DIALOGURI
CU
IOAN ALEXANDRU

Dialoguri
cu
IOAN ALEXANDRU

- 1. Pactul și Revoluția
- 2. Un secol de Arad în America
- 3. Echilibrul necesar

Arad, 1993

coperta: Viorel Simulov

CU
IOAN ALEXANDRU

Emil Șimăndan

Partea I

D i a l o g u r i

c u

IOAN ALEXANDRU

- **Poetul și Revoluția**
- **Un senator de Arad în America**
- **Echilibrul necesar**

REVOLUȚIA

Arad, 1993

După Revoluția din Decembrie '89, cel mai mult m-a învinsat că aproape 3.000.000 de copii au fost omorâți în țara noastră, prin avortul

Partea I

EMIL FIȘĂREANU: De când l-am cunoscut pe Alexandru, insistă de Revoluția din Decembrie '89, nu as fi bănuț evadată că va veni o zi în care voi ajunge să vă iau un interviu pe despre poezia de scrieți, ci de motive vă aflați de mai mult

POETUL ȘI REVOLUȚIA

IOAN ALEXANDRU: M-am aflat în Arad timp de două săptămâni, cu o întrerupere de două zile. Am fost invitat aici de biroul electoral al Convenției Democratice, care a căzut de acord, în unanimitate, să îmi solicite participarea pe listele Aradului la Senatul României, lucru pe care l-am acceptat. Dar rădăcinile mele, legăturile mele cu această parte de țară sunt mult mai vechi: am fost mereu de-a lungul anilor cu cărțile mele, invitat sau în recitaluri de poezie, ori în birocrațiile de aici să tin predici! Deci, încă din

"După Revoluția din Decembrie '89, cel mai mult m-a întristat că aproape 3.000.000 de copii au fost omorâți în țara noastră, prin avorturi"

EMIL ȘIMĂNDAN: Domnule Ioan Alexandru, înainte de Revoluția din Decembrie '89, nu aș fi bănuțit vreodată că va veni o zi în care voi ajunge să vă iau un interviu nu despre poezia ce o scrieți, ci despre activitatea dvs. de pe scena politicului. Din ce motive vă aflați de mai multe zile la Arad?

IOAN ALEXANDRU: M-am aflat la Arad timp de două săptămâni, cu o întrerupere de două zile. Am fost invitat aici de biroul electoral al Convenției Democratice, care a căzut de acord, în unanimitate, să îmi solicite participarea pe listele Aradului la Senatul României, lucru pe care l-am acceptat. Dar rădăcinile mele, legăturile mele cu această parte de țară sunt mult mai vechi: am fost mereu de-a lungul anilor cu cărțile mele, invitat, sau în recitaluri de poezie, ori la bisericile de aici să țin predici! Deci, încă din

vremurile grele, cum au fost înainte, am păstrat o legătură permanentă cu viața religioasă arădeană, cu frații creștini de aici, ortodocși și neoprotestanți. Iar după Revoluția din Decembrie '89 am fost aici poate mai des decât în orice altă parte a țării. Am mulți prieteni la Arad, care m-au tot chemat, cum v-am spus deja, să țin predici în biserici, să țin conferințe și să pun la cale o nouă orientare spirituală, dar și o nouă orientare în viața socială și politică a României, precum și în viața spiritual-literară. Nici eu nu aș fi cezut, iubite coleg de la Cluj, că vom ajunge vreodată să discutăm despre activitatea mea de pe scena politicului din Parlamentul României!

E.Ș.: Prezența dvs. atât de numeroasă, după Revoluția din Decembrie '89, cu predici și conferințe în bisericile arădene a avut un rol determinant ca să candidați pe listele Aradului la Senatul României?

I.A.: Sigur că da!

E.Ș.: Propunerea de unde a venit, de la conducerea partidului dvs. din București, ori de la filiala teritorială din Arad?

I.A.: Iată cum a fost! Eu am fost chemat de 21 de cetățeni din ALBA IULIA - inclusiv de țărani, care au stat trei zile la București - să fiu cap de listă în alegerile generale din acest an, pentru Senat, pentru Alba Iulia! Aceasta pentru că se împlinesc în acest an 70 de ani de la Încoronare, deci cei din Alba Iulia au vrut să aibă un senator ardelean. Am fost încântat să merg acolo. Dar, între timp au venit și de la Arad ca să mă ceară. Astfel a fost un mic "joc pe cal", ca să zicem așa, din grajd! Până la urmă conducerea din Alba Iulia împreună cu conducerea din Arad au stabilit că este mai important să candidez la Arad decât la Alba Iulia. M-am supus voinței domnului Corneliu Coposu și a celorlalți de la București, precum și a celor de la Arad care au venit să mă cheme! Pe urmă nu a existat nici o voce împotriva mea, toată lumea a fost de acord în unanimitate să mă cheme pe mine la Arad. Deci, neavând nici o voce împotriva, mă simt bine la Arad!

E.Ș.: Așadar nu aveți sentimentul că "uzurpați" locul altcuiva!...

I.A.: Exact!

E.Ș.: Mai ales în ultimul secol, dar și înainte, Aradul a intrat în istoria țării ca un "oraș cu o autentică vocație de luptător". Din Arad s-au înălțat foarte mulți luptători pentru înfăptuirea Unității Naționale, pentru înfăptuirea Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918. Întrucât și dumneavoastră v-ați impus în ultimii doi ani în Parlamentul țării ca un adevărat luptător, în cazul în care veți fi ales Senator - și nu mă îndoiesc că nu o să fiți ales de către arădeni - pentru ce veți lupta ca reprezentant al alegătorilor dumneavoastră din această parte a țării?

I.A.: Drept să vă spun, postura mea de luptător mai deschis acum, nu este post-revoluționară! Socot că lupta pe care am dus-o ca poet să-mi scot cărțile creștine într-o perioadă atee, a fost tot o luptă! Însă nu a fost așa de deschisă și nu s-a putut manifesta în sfera politicului, dar, după Revoluție, dreptul de-a fi atât de deschis în Parlament mi l-am obținut în noaptea de 21 Decembrie '89, când mi-am luat rămas bun de la soție și copii - a venit și soția cu mine la manifestație, a stat o vreme, a plâns că o las singură

cu cinci copii, întrucât se trăgea! Deci, m-am despărțit de soție, care mi-a spus: "dacă așa îți este soarta, Dumnezeu să fie cu tine, eu merg acasă la copii!" Eu am rămas acolo în stradă. Fără să îmi dau seama a fost o noapte hotărâtoare, care a schimbat soarta României! Sunt fericit în vecii-vecilor că în noaptea de 21 Decembrie '89, când s-a hotărât soarta - și încă erau la putere dictatorii, pentru că abia pe data de 22 Decembrie /după vreo 30 și ceva de ore/ au plecat - am luat parte la manifestația din Piața Universității și am fost martor la evenimentele de acolo, cu o cruce în mână, cu Sfânta Scriptură și cu Icoana Mântuitorului. Le țineam predici soldaților să nu omoare! Nu era nici un preot din păcate acolo! Sau cel puțin eu nu am văzut! Și m-au întrebat - lângă trupurile cu sânge vărsat pe caldarâm, lângă Universitate - "Ești popă?", pentru că făceam rugăciune! Zic, "Da, sunt popă!", "Hai, domnule părinte!" Atunci se lăsau jos, iar eu făceam slujbe noaptea, acolo pe sângele vărsat. A doua zi s-a schimbat soarta României! După ce a fugit Ceaușescu, am ajuns la Televiziune, apoi m-am întors acasă. În seara aceea s-a înființat, în casa mea, Partidul Național Creștin Tărănesc.

E.Ș.: Deci, în casa dumneavoastră s-a reînființat P.N.T.?

I.A.: Da, în casa mea, s-a reînființat, dar noi i-am mai pus "Creștin" înainte! Așadar Creștin Național Tărănesc! Am ocupat o tipografie, iar cu țuică și bani am tipărit primul manifest al unui partid în ziua de 22 Decembrie '89. Acest lucru l-am făcut până ce nu s-a trezit absolut nimeni! Am pus pe prima pagină doctrina partidului. Le cunoașteam în bună măsură și de la Iuliu Maniu, le aveam autentificate. După fuga lui Ceaușescu am ajuns de la televiziune, pe o mașină, ridicat de oameni ca să le vorbesc. Strigam: "Religie în școli", "Pământ țăranilor", "Refacerea morală a poporului român" Deci, am tipărit, în 22 Decembrie '89, primul manifest, prima revistă - intitulat "RENAȘTEREA CREȘTINĂ" - și am înființat acest partid! Am ocupat casa lui Titulescu, care a fost țărănist! De asemenea, am participat la primele conferințe de presă cu străinii! Nu era nici un alt partid! Nu era nimic! De fapt, nici acest partid încă nu era coagulat! Pot să spun că este sâmburele prin care a tășnit în viață Partidul Creștin de atunci! Pe urmă au venit țărăniștii la noi, după

câteva zile și am făcut, în casa domnului Coposu, fuziunea! Am discutat o noapte întreagă cu condiția să se cheame Partidul Național Tărănesc Creștin Democrat! Aceasta a fost contribuția noastră la înființarea partidului.

E.Ș.: Înțeleg că totul s-a derulat cu o rapiditate extraordinară!

I.A.: Da, cu o rapiditate colosală!

E.Ș.: Erați conștient de tot ce faceți, ori a fost cumva o participare spontană?

I.A.: Nu, nu a fost nimic spontan, toate lucrurile erau de mult pregătite de mai înainte. De asemenea, doresc să vă mai spun că știam, - și mai continui și pe mai departe să cred - că Refacerea României nu se poate face decât prin intermediul creștinismului, a bisericii! Predasem peste 20 de ani Biblia la Universitate! Apoi erau cărțile mele, care au făcut mărturisire creștină! Deci, era normal să întemeiez așa ceva! Faptul că partidul nostru este creștin-democrat de aceea fac politică! Dacă nu se numea și partid creștin-democrat, eu nu intram în politică! S-a acceptat propunerea mea! Apoi am avut privilegiul să fiu trimis la

Bruxelles și să intrăm în Internaționala Creștin Democrată, cu o scrisoare a domnului Corneliu Coposu. El trimisese încă în anul 1987 o scrisoare la Internaționala Creștin Democrată, bazându-se pe morala creștină care era în Programul lui Iuliu Maniu, cu intenția să adere la Internaționala Creștină. Acuma partidul numindu-se și Creștin Democrat, nu numai Național Tărănesc, am fost primiți în Internaționala Creștină. Acest lucru pentru noi are o mare importanță. Îmi aduc aminte cum s-a dat la televiziune intrarea noastră în Internaționala Creștin-Democrată, ca primul partid românesc intrat într-o alianță Internațională alta decât cea a "Proletarilor din toate Țările Uniți-vă!" În felul acesta v-am răspuns la întrebarea pe care mi-ați pus-o de ce sunt în politică! Iar în final mă duc la TUTEA, pe care studenții mei l-au rănit și l-au purtat prin parc în timpuri grele. Tutea zice: "Sunteți niște lași, dacă stați cu capul sub pat acuma și nu intrați în viața politică! Deci, nu stați sub pat, ați stat destul de o parte!"

E.S.: Între poezia dumneavoastră de dinainte de Revoluția din Decembrie '89 și Programul P.N.Ț.C.D. există vreo

legătură esențială, ori este numai întâmplătoare?

I.A.: Eu pe Iuliu Maniu l-am cunoscut mai demult, am și scris un poem despre el, apărut înainte de Revoluție. Sunt foarte aproape de Bădăcina, pot să spun că prin satul meu de baștină sunt din aceeași zonă cu Iuliu Maniu. Deci, vă dați seama că scriind "IMNELE TRANSILVANIEI" și ale "MARAMUREȘULUI" și ocupându-mă de ARDEAL atâta vreme, cum era să nu dau de Iuliu Maniu? El a fost o permanentă în sufletul meu, ca unul dintre cei mai mari bărbați de stat pe care i-a dat poporul român, nu numai Ardealul! Apoi am prieteni care l-au cunoscut personal! Medicul familiei mele, al copiilor mei, era un mare admirator al lui Iuliu Maniu. Așadar, întâlnirea mea cu doctrina lor Creștină, pe care s-a mers, a fost o mare bucurie! Cred că ardelenii, care au făcut și politică și literatură - să nu-l uităm pe Goga, dar nu numai ardelenii, Eminescu nu a făcut politică? - deci toți ardelenii preocupați de soarta poporului român au făcut politică, iar eu având o amprență transilvană nu puteam să nu fac politică la un moment dat! Evident, când a apărut posibilitatea! Goga nu a

putut să facă politică decât atunci când a devenit parlamentar și apoi prim-ministru! Astăzi eu cred că a făcut toate lucrurile foarte bine! Goga, întâmplător, a fost și deputat de Arad!...

E.Ș.: Înțeleg acuma mai bine modul în care ați ajuns să faceți politică și ce înseamnă politica pentru poetul Ioan Alexandru!

I.A.: Drept să vă spun, eu nu aderam la partid, pe la două noaptea când nu s-a ajuns încă la o înțelegere, noi eram gata să renunțăm, în cazul în care nu se accepta ca partidul să se numească și Creștin Democrat. Implicit era el cumva, dar nu și explicit, iar acum sunt vremi când trebuie să spui foarte clar ce ești! Și, datorită acestei Creștin Democrații, în jurul ei s-a făcut Convenția! A iradiat energie și încredere în Occident! Au fost foarte multe delegații de la partidele Creștin-Democrate, respectiv de la aproape toate Creștin-Democrațiile europene! Ne-au invitat acolo, ne-au puricat, să vadă dacă corespundem doctrinei internaționale a Creștin-Democrației. Și în acest fel ne-am și maturizat, în sensul că știm cum se abordează problemele. Avem uși deschise în lume, ceea ce este cel mai

important lucru. Față de Internaționala Socialistă pe care ați văzut-o la televiziune în zilele trecute - o mână de oameni - a noastră este uriașă. Are conducători în foarte multe țări, în America Latină, în Filipine. Europa e în mâna Creștin-Democraților în cea mai mare parte. În țările Nordice chiar dacă nu sunt întotdeauna la putere, oameni din Creștin-Democrație, dețin ministerele cele mai dificile! Sunt oameni de încredere, poporul are încredere în ei, iar țările lor au încredere și pe plan internațional, unde sunt foarte bine văzuți! Fiind aici, am permanent sentimentul că sunt în miezul problemelor României cu acest partid care, acum, prin Convenție, începe să-și asume responsabilitatea față de destinul țării, față de destinul națiunii!

E.Ș.: Domnule Ioan Alexandru, de unde considerați că vine atâta ură și răzbunare între diverse categorii de cetățeni ai țării, chiar și în cadrul aceleiași colectiv, între vecini, care până mai ieri s-au înțeles bine, acum, dintr-o dată se dușmănesc? De asemenea același lucru se întâmplă și în viața literar-artistică a țării. Dintr-o dată scriitorii, artiștii, oamenii de cultură nu se mai înțeleg între ei, nu se mai

suportă, manifestându-se în mod violent!? Același lucru se poate arăta și pe plan spiritual, bisericesc.

I.A.: Vedeți dumneavoastră, noi am fost strânsi laolaltă cu forța, cu diferite categorii sociale, clase sociale - comunismul a încercat să facă o unitate forțată, prin dictatură, să-i strângă pe oameni laolaltă. Dar niciodată această unitate nu a fost! Nici în sânul Uniunilor de Crație! Eu știu ce lăcomiri și uri erau între noi scriitorii! Această ură era ținută în frâu numai de o amenințare că ne pierdem pâinea și dreptul de-a tipări! Asemenea lucruri au fost și la nivelul bisericilor, care au fost ținute cu forța, să nu izbucnească conflictele dintre greco-catolici și ortodocși, să nu izbucnească conflictele dintre bapțiști și celelalte confesiuni, deci, ura aceasta a mocnit tot timpul. Și ea a fost întreținută cu baionete, cu forța să nu izbucnească! După Revoluție era normal ca toate aceste neașezări să iasă la iveală pentru că era cu neputință să-i strângi laolaltă pe oamenii artei, bunăoară cu credincioșii! Este o neputință! Această ură am văzut-o și în Parlament! Ura aceasta între diferiți oameni cu concepții spirituale felurite este o realitate teribilă! Nu poți

merge cu Hristos și cu Mamona! Nu poți merge cu ateismul dacă ești un om cu Dumnezeu! Ori un om fără Dumnezeu tot timpul va atenționa împotriva Creștinismului! Deci, noi nu avem o societate care ar fi putut să se așeze pe temeiurile învățăturii Evanghelice, pe temeiurile iubirii de Isus Hristos în acești ani, temeiul acesta a fost pus de o parte, aruncat, lucru ce ne-a dus la dezbinare! Așadar, repet, motivul principal este acela că nu mergem împreună la același loc de închinăciune! În America am aflat un lucru foarte important! De ce America merge așa de bine? Pentru că nouăzeci la sută este creștină și ști pe oameni unde să-i găsești! Adică au o "orgă" care sună cu clopoțele în concordanță. Există o omogenizare a spiritualității! Și noi avem acest lucru, dar numai formal deoarece în mod practic nu am putut supune acest lucru să devină o realitate istorică și politică, realitatea creștină a noastră! Noi nu declarăm că nu suntem creștini, dar nu am mai mers la biserică 80 la sută aproape deloc după anii 44!, după acei ani grozavi! În toată această perioadă, poate numai zece la sută au frecventat bisericile, în vreme ce România s-a desfășurat, ca un monstru, în afara vieții spirituale, în afara temeliei poporului

român, care este cea creștină! Deci, care a fost bătălia numărul unu a Creștin-Democrației din Parlament? Ne-am luptat tocmai pentru reînvierea credinței. Știm că viitorul Românie, doar cu această omogenizare în spirit - nu etnică sau politică- se va putea împlini. Va trebui să auzim aceeași Evanghelie împreună, să vină același vânt cu roata spiritului peste noi toți, peste copiii noștri, și apoi se vor așeza lucrurile într-o altă ordine!

E.Ș.: Din cele arătate de dvs., în plan spiritual, ne aflăm într-o situație catastrofală!

I.A.: Cum să nu ne aflăm într-o situație catastrofală când natalitatea este într-o extraordinară scădere! După Revoluție a izbucnit acest flagel al avortului, care distruge națiunea în masă! Iar oamenii sunt incapabili să oprească acest lucru! Forțele politice actuale sunt așa de fragile și slabe, încât singura forță care ar putea să facă ceva este Biserica! Dar nici ea nu se angajează cu tărie pentru că se teme că își pierde credincioșii! Iată, deci, patimile acestea care au izbucnit, sunt foarte greu de modelat și de moderat! Deci, iată, ne aflăm în această situație! E normală, e în toate țările la

fel! Poate că la noi - fiind și o națiune latină /și în Italia izbucnește mai violent/ - este specific unor perioade de ieșire de sub dictatură!

E.Ș.: Cum vedeți domnule Ioan Alexandru, ca viitor senator de Arad și poet, unirea tuturor românilor în hotarele firești ale țării noastre dintre cele două războaie mondiale?

I.A.: Uitați dumneavoastră, a fost un moment când s-a pregătit Unirea exclusiv pe cale literară. Sunteți filolog și vă dați seama și știți acest lucru, un moment în care poeții erau **CRAINICII UNIRII!** Grigore Vieru, Leonida Lari, Matcovschi Dabija, Ion Druță -, deci toți scriitorii din Basarabia, pe care i-am publicat în **CONSTELAȚIA LIREI**. Sunt 65 la număr. Când a apărut această culegere în România a fost o mare sărbătoare pentru noi. Avem același suflet, aceeași limbă. Atunci s-a făcut - să zicem - Unirea culturală. Acest lucru este o realitate. Poeții aceștia sunt deja integrați în cultura noastră, se publică la noi, se publică peste Prut, alfabetul latin s-a rezolvat, deci treapta primă, culturală, s-a făcut! A urmat treapta a doua, cea economică! Prima a fost cea care unește oamenii de diferite

orientări, apoi treapta economică, în care am început să schimbăm produse, treaptă care este, considerăm noi, pe cale de înfăptuire! Va veni LEUL și va consfinți această Unire, cum ne-a spus, la întâlnirea electorală din sala "Iuliu Maniu" de la Arad, domnul Mircea Druc! Când vor vedea oamenii că se trăiește mai bine aici, după câte știu venitul pe cap de locuitor la ruși este de câțiva dolari, la basarabeni cu doi-trei dolari mai mult, dar aici, la noi e de zece ori mai mare, își vor schimba optica. În România se trăiește de zece ori mai bine decât în Basarabia. Acest lucru îl observă și basarabeni! Piețele românești, sunt mai bine aprovizionate, chiar dacă nu de o sută de ori mai bine față de cum au occidentalii, dar se trăiește mai bine aicea! Apoi contactele cu aceste piețe. Am văzut că și la Arad sunt locuri unde cetățenii străini își desfac produsele. Aceasta va duce la a doua treaptă de unificare. Iar a treia treaptă de unificare și cea mai dificilă va fi cea religioasă. Ați auzit deja conflictele, bătăliile, încotro o iau preoții? Spre Moscova, în continuare? Ori vin spre noi, către țară? Deja neoproteștanții, bapțiștii din Basarabia toți aderă la centrul spiritual din România! Țin de bisericile de aicea! Urmează ca biserica ortodoxă să meargă pe linia

aceasta. Iar când toate aceste trei vor funcționa, când și a treia va funcționa cu majoritatea credincioșilor, ierarhilor și preoților, lucrurile vor fi ca și făcute!

E.Ș.: În prezent conducerea Bisericii Ortodoxe din Basarabia, ține de Moscova?

I.A.: Da, așa este, în prezent ține încă de Moscova! Sunt însă ierarhi care deja vin la București și țin de București! Acuma se aleg apele! Domnul Mircea Druc a explicat foarte bine la întâlnirea electorală la care ne-am referit deja că este un fenomen normal ca cei care nu sunt moldoveni /înainte oficialitățile au adus preoți ruși, schimbând limba română cu limba rusă în biserică/, să plece acasă, deoarece preoții ruși sunt închinați Moscovei. Același lucru îl fac și unii basarabeni, care nu au avut nimic cu religia, însă au fost făcuți din diferite meserii - strungari, lăcătuși etc. - sunt preoți și datori tot față de ruși!

E.Ș.: Aceasta înseamnă că în cadrul institutelor teologice din România trebuie să învețe mai mulți tineri basarabeni!

I.A.: Există institut teologic la Chișinău, există și la Iași, învață deja mulți tineri în aceste institute, ca de altfel în toată țara. Deci, procesul acesta, care ține de a treia etapă, care este cea mai grea și durabilă, este deja avansat și merge spre finalizare. Așadar problema Unirii nu este una incertă, frate, asta vreau să spun! Este o problemă sigură, cu ajutorul lui Dumnezeu, care este deja întâmplată! Tratatul Ribentrop-Molotov a fost abolit, denunțat de către ruși, noi trebuie să tragem consecințele! Faptul că domnul Mircea Druc candidează la președinție aicea și are atâta audiență în țară, indiferent dacă iese sau nu, prin prezența lui intensă în mass-media, și-a spus necazurile în toată România! Vorbeam cu dânsul - că sunt prieten cu el de mai multă vreme - "chiar dacă nu vei ieși, tu vei fi virtual președinte câteva săptămâni! Adică și tu vei putea spune în același fel ca și oricare candidat la președinție, durerile tuturor românilor! Și România se va pătrunde de greutatea de acolo". Chiar dacă nu va ieși, Mircea Druc a făcut un mare pas spre unificare. În felul acesta, consider că el ar putea avea un loc important în guvernul României, chiar dacă nu va ieși la alegerile prezidențiale. Este un economist de prima

clasă, poate fi ministru de externe oricând!

E.Ș.: Într-adevăr este un lucru extraordinar!

I.A.: Evident!

E.Ș.: Aș dori să trecem spre un registru mai apropiat creației dvs. poetice. Ce reprezintă astăzi, la aproape trei ani de la Revoluție, Eminescu și Blaga pentru poetul Ioan Alexandru?

I.A.: Eu am lucrat, până la doctorat asupra celor doi mari poeți. Am o lucrare în limba germană despre Blaga, realizată în Germania. Filozofia și gândirea lui mi-au pătruns ființa; Eminescu la fel, l-am predat opt ani la Universitatea din București! Deci îl cunosc îndeaproape! Ei sunt niște coloane de foc invizibile așezate în inima mea, în care ard permanent, cum arde și Voiculescu, cum este și Bălcescu, cum este Neagoe Basarab și încă mulți alții. Însă se întâmplă și cu mine un fenomen cum s-a întâmplat în Franța cu Claudel, fiecare la locul lui. Am avut discuții în problema aceasta cu domnul Noica, care mi-a fost primul meu profesor de greacă înainte de-a pleca în Germania și căruia îi datorez foarte mult în

aprofundarea lucrurilor. Adică am învățat greacă, fără de care nu se poate face nimic. A fost o continuitate între școala românească a lui Noica, a lui Blaga și școala din Germania dintre cele două războaie mondiale și continuitatea pe care am vrut să o fac eu, ca ardelean. Pe vremea când eram elev și am fost la dumnealui - erați și dumneavoastră student la Cluj - mi-a spus că fără germană nu voi pute face nimic! A mai spus că "ștacheta ridicată de Eminescu și de mine, fără nici o șmerenie, e așa de înaltă încât nu puteți face nimic în cultura română dacă nu veți merge la școala germană!" Ne-a mai spus marele nostru poet Lucian Blaga să nu ne pierdem prea mult timpul citind presa vremii, în schimb să ne ocupăm de învățarea limbii germane. Sigur că un tânăr înfierbântat de dorul de cunoaștere, cum eram eu atunci, am înțeles că aceasta trebuie să fac! Deci am intrat în cultura germană, dar, între timp se descoperiseră manuscrisele cu Biblia, încât din acel moment oamenii de mare cultură și ținută europeană, nu își mai puteau permite să nu cunoască ebraica și să nu reia studiul limbii ebraice! Era perioada în care tocmai am plecat în Germania: 1968-1972, exact perioada ocupării Cehoslovaciei, care a fost o

catastrofă, dar pentru mine una benefică, întrucât în loc de șapte zile câte le aveam de stat la Viena, am trecut granița în Germania și am rămas patru ani! Aceasta în înțelegerea cu soția. Am știut că dacă voi veni acasă mi se va închide totul! Era perioada în care s-a și închis totul! Dar, în această perioadă, în Germania, a început să scadă interesul marcant pentru lumea presocratică, interesul mutându-se spre lumea precreștină a Vechiului Testament, după descoperirea, cum v-am spus, a manuscriselor cu Biblia! Am intrat și eu în lumea Bibliei, în lumea Vechiului Testament. Pentru aceasta am făcut ebraica și m-am dus la Ierusalim, unde am cunoscut un călugăr evreu polonez, de origine creștinat, era un călugăr benedictin, a cărui părinți au murit la Auschwitz, însă el a scăpat, n-a mai ajuns la locul morții, întrucât părinții l-au aruncat din tren, după ce inițial l-au înfășat în haine, căzând în iarbă de pe marginea căii ferate! Cu acest evreu creștin am făcut ebraica în continuare. Apoi am revenit în țară și am reluat studiile ebraice, pe care nu le mai făcea nimeni la noi. În felul acesta m-am salvat, rămânând asistent cu doctoratul luat! Aceasta pentru că nu am intrat în partid. Am fost lăsat pe linie moartă, făcând,

timp de 20 de ani gramatică în podul Universității din București. Și aici m-a găsit Revoluția. Deci, ca să vă dau un răspuns la întrebarea pe care mi-ați pus-o, trebuie să înțelegeți mutațiile care au avut loc și în sufletul meu. M-am depărtat oleacă de Eminescu și Blaga, în sensul că n-a mai rămas în intenția mea numai lumea greacă și germană, ci și lumea Biblică, care a fost și la Nae Ionescu. Chiar Talmodul lui Nae Ionescu a ajuns pe mâinile mele! Un anticar m-a chemat să vin repede că Talmodul lui Nae Ionescu a fost scos! Talmodul, extraordinar, în opt volume, a ajuns poate întâmplător sau poate neîntâmplător, în mâinile mele! E o carte foarte importantă, în care se află predicile făcute de vechii evrei în jurul Epocii Mântuitorului. Sunt predici curate și frumoase! Astfel, am intrat în studiul Bibliei, iar acuma, atitudinea mea față de Eminescu și Blaga s-a schimbat puțin. Cum v-am spus ei sunt o permanență în sufletul meu, însă lucrul meu sistematic, mai ales după Revoluție cu Biblia /în fiecare duminică țin o predică într-o biserică, ori în București, ori în provincie, ori în țară, ori în străinătate - am fost invitat de pildă să țin predici în Norvegia, unde am făcut o suită de misionarism cu Biblia, ținând predici/, m-a făcut să-i

înțeleg mai profund pe marii mei înaintași!

E.Ș.: Predicile pe care le țineți sunt realizate pe fiecare perioadă specifică a anului?

I.A.: Dacă sunt în țară, ele se realizează pe perioada anului. De pildă eu am aici textul grecesc, apoi iau calendarul și cercetez problema cum arată în greacă, cum arată în Evanghelia lui Marcu, și, în felul acesta, fac o exegeză științifică, corelându-le cu necazurile zilei! Iată de ce predicile mele sunt foarte ascultate de către credincioși; am o audiență de o mie de ori mai mare decât orice scriitor la ora actuală! De ce? Pentru că bisericile unde mă duc sunt arhipline! Chiar și acum luni, de Ziua Sfintei Cruci, am fost într-un sat din apropierea orașului dvs., ca să țin o predică. Deși era o zi de lucru, am avut o audiență extraordinară! Biserica a fost neîncăpătoare, iar lumea a stat până și pe treptile de afară, ca să-mi asculte predica! Vă întreb, iubite coleg, unde mai aduni astăzi atâția oameni într-o zi de lucru? Cred că nicăieri! Și atunci, ca să vă termin răspunsul, ca să se înțeleagă clar, eu sunt preocupat aproape 99 la sută de problemele Bibliei, care vor salva

România! La ora de față nu poate salva un scriitor România, oricât de genial ar fi el! Numai Hristos! Toate renașterile care s-au făcut sunt legate de credința în Dumnezeu. Nici un scriitor nu a salvat Germania după cel de al doilea război mondial, a salvat-o Creștin-Democrația, marii predicatori și marii teologi! Nu poate veni salvarea României de astăzi chiar dacă pui la un loc toată literatura țării! Pentru salvarea României trebuie să fie așezat Dumnezeu, din nou, la temelia noastră! Și acest Dumnezeu este Isus Hristos, pe care din nou trebuie să-l cunoască poporul român, aceasta pentru a putea să renască literatura, cultura, societatea, viața noastră morală a tuturor! Inclusiv poezia românească nu poate renaște acuma fără o temelie Dumnezeiască! Noi nu putem să-i renaștem pe scriitorii români dacă nu renaște toată spiritualitatea românească pe acest temelii. Și, în virtutea asta, vom descoperi valorile clasice ale neamului nostru! E o criză de literați acuma! Se spune că și în Germania tot așa a fost după război, când nu citea nimeni literatura germană, dar toată lumea citea Biblia. Numai după ce s-a reșezat Germania în spiritualitate a reînceput Kant să le spună ceva, iar apoi a început

să se descopere Holderlin și alți mari poeți! Doresc să amintesc aici că s-au descoperit cărți de poezie pe frontul german, care au rămas intacte, nedeschise de cei care le-au luat cu ei pe front! Singura carte deschisă de soldați pe front a fost Biblia! În vremuri de restriște nu se mai citește literatură, se citește spiritualitate! Și noi, românii, trăim această vreme! Așa cum se citește de intens la ora actuală Biblia, ea nu s-a mai citit niciodată în istoria poporului român! Acuzația care se face că românii nu mai citesc, e o eroare! Se citește foarte mult, dar nu se mai citește ceea ce se citea în timpul dictaturii! Înainte se citeau cărți care făceau subterane, dezidențe, în vreme ce acum nu mai interesează. În prezent avem misiunea să punem temelia Bibliei! Acesta pentru că suntem un popor creștin. După ce se va reaseza acesta, iarăși se va relua literatura! E o prostie, ca poet, să te grăbești să vii tu în frunte, când trebuie să vină în frunte Hristos! E o înțelegere greșită a lucrurilor. Și se plâng oamenii degeaba! Și atunci nu fac nimic! Mergeți în Biserici și puneți o temelie acolo unde se cere acum a se pune! E o corectă interpretare a acestei situații în care ne aflăm, așa cum o fac eu? Sunteți filolog, trebuie să găsim rădăcina

aparentului dezinteres, care în realitate nu-i un dezinteres! Acum începe o mutație!

E.Ș.: În afară de Blaga și Eminescu, atât înainte de-a pleca la studii în Germania, cât și după ce v-ați întors de acolo, ca un mit a străjuit în creația dvs. poetică imaginea satului transilvănean. Vă întreb, ce reprezintă astăzi satul ardelean pentru poetul Ioan Alexandru?

I.A.: Mi-a apărut după Revoluție o carte intitulată: **BAT CLOPOTELE ÎN ARDEAL**, probabil că nu ați văzut-o dar am să v-o dau când voi reveni la Arad, în luna viitoare; ea nu se mai găsește în librării, s-a epuizat foarte repede. Este o carte despre satul transilvănean. Am scris-o în perioada în care a început dezastrul distrugerii satului, când am dat o replică la ce înseamnă satul românesc. Eu cred că satul se va reface, așa cum se va reface cultura română și cum se vor reface toate celelalte lucruri care au fost distruse în timpul dictaturii. Dar, încă o dată vă spun, el renaște din nou de la Biserică și de la Cimitir, de la tradiția noastră creștină. Eu când mă duceam acasă în satul meu natal atât înainte de Revoluție, dar și după Revoluție, oamenii care nu au

venit niciodată la Biserică, vin și ei alături de ceilalți credincioși. În prezent pot să spun că întreg satul s-a regăsit în Biserică! Oricât este de sărăcuță Biserica, oameni vin acolo duminica și își iau viața în serios. Din nou Biserica e plină de copii! Putem spune că întotdeauna cloșca satului, a fost Biserica! În jurul ei era strânsă toată viața satului. Iată că se reface acest sat! Prin asta, cum spune Blaga, există "veșnicia la sat", prin acesta vom dăinui, pentru că suntem un popor agrar. Popoarele agrare sunt cele mai tenace în istorie. Un japonez spune că vor supraviețui în istorie popoarele care nu și-au pierdut satul; care nu și-au pierdut legătura cu pământul, pentru că până la urmă tot pământul ne hrănește! Suntem o țară bogată. O țară care până în vârful munților este scăldată în verde! La noi este posibil, spre deosebire de alte țări, atât pășunatul, cât și agricultura, într-o viață normală. Deci vom supraviețui în măsura în care vom putea relucra acest pământ, la intensitatea la care trebuie. Vom rămâne un popor agrar spre fericirea noastră, ca un popor stabil! Sigur că vom face electronică, că vom face multe alte lucruri legate de industria modernă, pentru că e firesc că nu putem face cu toată populația agricultură, dar nu vom

pierde niciodată legătura cu satul; avem Biserică la sat, avem școli acolo, școli sănătoase, cu legi organice, avem proprietari de pământ cu 10-20 de hectare, crescători de animale, cu toții, în numai câțiva ani, dacă vor lucra bine, pot să devină milionari, oameni bogăți!

E.Ș.: Înțeleg că satul a rămas și va rămâne pe mai departe un "pilon", de meditație pentru poetul Ioan Alexandru!...

I.A.: Sigur că da! Un partid țărănesc cum este al nostru, care este și Creștin-Democrat, spune exact situația în care ne aflăm! Ne refacem națiunea, ne refacem satul, ne refacem Biserica! Sunt cele trei elemente fundamentale: națiunea, care cuprinde pe toți românii, satul cu toată bogăția pe care o are și Biserica, în jurul căreia trebuie să ne reunim cu toții! Noi ne-am luptat foarte mult să fie toate probleme centrale puse! Îmi spunea un multimilionar american: "Nu vă grăbiți, să nu faceți prostia pe care am făcut-o noi, să izgonim oamenii de la sate la orașe! America dacă se va prăbuși vreodată, se va prăbuși prin faptul că și-a distrus țărâtimea! Noi - a continuat americanul - cu numai trei la sută din populație

lucrăm pământul! I-am băgat pe oameni în zgâraie norii din marile orașe ale Americii! Materiile prime sunt limitate! Iar noi i-am rupt pe oameni - majoritatea erau fermieri cu moșii mijlocii - de la roșturile pământului! "America trece printr-o mare criză. Ei se tem de China care este cea mai mare țară agricolă a lumii! Și care are un mare viitor! A ei va fi viitorul în Asia! Aceasta o spun japonezii! Va avea un mare viitor pentru că este o țară agricolă! O mare țară care dorește să-și păstreze caracterul de țară agricolă! O țară care face, în același timp și electronică, și sateliți! Personal cred că între a ști a face mașini moderne, de o mare complexitate tehnologică, și agricultură există aceeași disciplină!

E.Ș.: Prin această pledoarie pe care o faceți pentru sat, am înțeles că veți mai scrie încă multe cărți dedicate satului nostru transilvănean!

I.A.: Neapărat! Sunt bucuros că nu trebuie să mă mut cu scrisul dintr-o zonă în alta, dintr-o îndeletnicire a populației în alta!

E.Ș.: Ați fost, de-a lungul anilor, unul dintre cei mai apreciați poeți nu

numai de către iubitorii dvs. de literatură, ci și de către critica literară și de cei mai importanți scriitori de dinainte de evenimentele din Decembrie '89, care în acele timpuri au avut diferite funcții pe linie de stat ori de partid. Vă întreb domnule Ioan Alexandru, în ce măsură v-ați păstrat pretențiile literare cu acei scriitori care astăzi sunt marginalizați, chiar jigniți și murdăriți de o parte a criticii literare și a presei de scandal?

I.A.: E o întrebare foarte frumoasă și venită de la un om cu suflet! Toate prietenii mele s-au păstrat! N-am pierdut nimica! Sigur că nu ne vedem așa de des! Dar nici atunci nu ne vedem atât de des! Aveam un percept biblic foarte frumos.

E.Ș.: Vă rog să mă scuzați că vă întrerup. De pildă când prozatorul și conducătorul de revistă, ori de Asociație literară D.R. Popescu organiza o șezătoare în Ardeal, la Cluj ori în alt oraș al Transilvaniei, vă invita și pe Dumneavoastră! Când poetul Adrian Păunescu cutreiera cu cenaclul "Flacăra" provinciile țării, adesea îl invita și pe poetul Ioan Alexandru să se întâlnească cu publicul tânăr! Exemplele ar putea

continua, mă opresc însă doar la aceste două!

I.A.: Cred că am fost primul după Revoluția din Decembrie '89 care l-am vizitat pe Adrian Păunescu, când acesta se afla bolnav în pat! Am fost cu preot, chiar de mai multe ori, să-l pun pe picioare! Când a avut lipsă de mine, am fost de foarte multe ori la el, iar la D.R. Popescu poate că am fost primul după Revoluție care am mers cu traista de ardelean să-i duc ceva și să plângem împreună, să-l mângâi într-un anumit fel!

E.Ș.: O parte dintre scriitorii noștri au reintrat cu destulă ușurință în mișcarea literară postrevoluționară, pe când alții par foarte complexați!...

I.A.: Vreau să vă spun că pe nici unul dintre marii scriitori de dinainte de Revoluția din Decembrie '89 care mi-au fost prieteni nu i-am uitat. Am rămas același prieten cu GRIGORE VIERU /zilele trecute a stat până la ora două noaptea la mine acasă/, cu MARIN SORESCU, ANA BLANDIANA, FĂNUȘ NEAGU, D. R. POPESCU, ION

GHEORGHE. Despre toată această generație nu am nici un sentiment că am greșit prin ceea ce am scris înainte de Revoluție despre ea. Toți cei amintiți sunt mari scriitori! Revoluțiile nu nasc scriitori! Nu văd ce scriitor a apărut, de rangul acestora, după Revoluție! Să mă ierte Dumnezeu, toți cei la care m-am referit, mari scriitori au fost și mari scriitori au rămas! În acest sens se pot da foarte multe exemple similare din literatura universală. Eu am fost o rezervă, în sensul că nu m-am băgat în politică, deși am fost chemat de prietenii mei scriitori să fiu făcut șef de revistă, de pildă! Am avut noroc și cu soția mea, și cu înțelegerea lucrurilor, că nu m-am băgat înainte în politică. Dacă aș fi fost cu ei și în politică, nu aș fi putut face mare lucru după Revoluția din Decembrie '89. În orice caz, în partidul acesta în care mă aflu în prezent, nu aș fi avut ce căuta! Și, ca atare, dacă ne-a separat ceva după Revoluție este faptul că eu am intrat într-o luptă mai acerbă decât ei, profitând de faptul că eu am fost în Revoluție, pe data de 21 Decembrie 89, în vreme ce pe ei nu i-am văzut pe acolo! Poate că au fost, dar, repet, eu nu i-am văzut! Iertati-mă, asta a fost! Acuma a venit și ceasul meu! Eram pregătit de mult timp! Pe

temeiul Bibliei pentru acest eveniment! Pe când ei nu au avut nici un contact cu Biblia! Dacă ar fi frecventat și ei Biserica, nu ar fi fost nici o problemă în legătură cu trecerea lor de acolo aicea! Nefrecventând în trecut Biserica, acum șocul pentru ei este foarte mare. Iată, aceasta este singura deosebire dintre mine și colegii mei scriitori pe care i-am amintit!

E.S.: Ce v-a întristat cel mai mult după Revoluție?

I.A.: Cel mai mult m-a întrista faptul că aproape 3.000.000 /trei milioane/ de copii au fost omorâți, în țara noastră, prin avorturi! Acesta este tristețea mea cea mai mare! Iar în al doilea rând că nu s-a acceptat în fruntea CONSTITUȚIEI, în numele atotputernicului, textul pe care l-am propus! Ziua în care s-a votat Constituția, pentru motivul arătat, a fost o zi neagră pentru mine în Parlament, a fost un doliu național, nu mi-aș fi putut crede că colegii din Parlament să nu accepte pe Dumnezeu în fruntea Constituției României! După ce a fost Revoluția, după ce am trecut toate celelalte rele, care s-au abătut în acest timp, venim, acum, a doua oară și-i luăm

poporului român pe DUMNEZEU, din fruntea Constituției! Prima dată ni l-au luat comuniștii, cu forța, cu ajutorul rușilor și acum ni l-am luat singuri, din nou! Asta-i libertate, o catastrofă! Când iudeii Egiptului nu credeau în Dumnezeu, era una, că îi bătea și cu celelalte, dar când în Pustie s-au dezis a doua oară, oasele lor au căzut acolo, nemaiputând nici unul să ajungă în Cetate! Au cârtit în Pustie împotriva lui Dumnezeu și s-au prăpădit! Noi facem același lucru, în libertate ne dezicem de Dumnezeu! Iată, pe scurt, cele două mari suferințe care m-au marcat după Revoluția din Decembrie '89!

E.Ș.: Ce părere aveți despre scriitorii și ziaristii care își murdăresc colegii de scris în această perioadă postrevoluționară?

I.A.: Este o murdărie atât de mare încât asupra ei nici nu vreau să mă pronunț! Este ceva de domeniul incredibilului, este ceva incalificabil! Eu, ca om care merg la Biserică, frate dragă, vreau să-ți spun, că nu ai voi să te împărtășești cu trupul lui Hristos, dacă îl blasfemezi pe colegul și vecinul tău! Oricât ar fi el de păcătos, nu ai voi să

faci acest lucru! Cine ești tu ca să ridici piatra împotriva fratelui tău? Vreau să-ți spun că eu am fost pus în unele situații de către ziariști ca să spun rele despre unul și altul! Aș fi putut să o fac dacă nu m-aș duce la Biserică! Însă dacă mă duc la Biserică este cu neputință să fac ecest lucru! Și încerc să mă pot împărtăși cu trupul lui Isus Hristos! Ce să am eu cu frații mei? Fiecare a fost în atâtea și atâtea situații grele, a trecut prin atâtea necazuri, strâns cu ușa, atunci cum pot să judec eu situațiile acestea?! Cel mai rău este - repet ce am spus la o conferință de presă - că în momentul în care noi murim, cel mai mult ne trage spre pământ și ne îndepărtează de Dumnezeu este faptul că ne aducem aminte de relele altora mai degrabă decât de relele noastre proprii!

E.Ș.: Cum vedeți dvs., în momentul de față, reconcilierea națională într-o țară în care aproape toate clasele și păturile sociale s-au învrăjbit după evenimentele din Decembrie ' 89? După opinia dvs. trebuie să fie judecați și pedepsiți foștii comunisti?

I.A.: În Bibile scrie foarte clar: "Nu judecați, a mea e răzbunarea!". Eu nu m-

aș putea băga în nici un proces declarat unor foști comuniști! Iar în al doilea rând trebuie făcut o distincție între comuniști de conjunctură și între atei. Problema nu este comuniști sau necomuniști! Problema este atei și credincioși! Sunt oameni care nu au fost comuniști, dar sunt atei. Au fost oameni la închisoare, care nu au fost comuniști, dar au fost atei! Iar în Parlament, în lupta mea, răutățile cele mai mari le-am simțit nu între comuniști și neocomuniști, ci între atei și creștini! Cum spunea Mircea Druc: "Formulați corect întrebările ca să le puteți rezolva corect!". Problema este foarte clară și constă în deosebirea între aceste două soluri! Iar între acestea există un război tacit, dar noi nu îl facem cu forța armelor, ci un război tacit în privința iubirii de Hristos!

E.Ș.: Sunteți cadru didactic la Facultatea de filologie a Universității din București. Ce catedră dețineți în prezent?

I.A.: Eu predau Biblia, Vechiul și Noul Testament! Fiind însă Parlamentar nu am mai avut normă întreagă! Nu am timp pentru o normă întreagă la Universitate! Marțea predau Vechiul

Testament, iar vinerea Noul Testament. Am numai cursuri. De asemenea cursuri similare predau și la Universitatea "Bălți" din Chișinău. Apoi mai sunt decanul Facultății de Creștinism și Știință din Năsăud, facultate ce s-a întemeiat după Revoluția din Decembrie '89. Deci am aceste trei importante responsabilități didactice, plus că sunt rectorul Universității Creștine de Vară! Așadar, am foarte multe obligații pe linia predării Cuvântului lui Dumnezeu, în care este implicată și poezia bună românească! Vă dați seama că eu nu predau aceste materii numai așa în mod dogmatic!

E.Ș.: Domnule Ioan Alexandru, vă rămâne timp și pentru poezie?

I.A.: Da, îmi rămâne! Scriu, în continuare, poezie! Nu avem noi timp acum ca să vorbim de toate relele care ne țin pe loc, ca să nu mai putem cânta la fel. Aceasta pentru că după atâta sânge vărsat în Revoluție, cu atâtea suferințe postrevoluționare, nu mai putem fi la fel cu toții. Eu vă spun, cine nu are în el Credință, acum nu mai are ce să scrie! Toate temele de dinainte de Revoluție, inclusiv temele de critică socială, au căzut! A căzut și dezidența literară, a căzut și

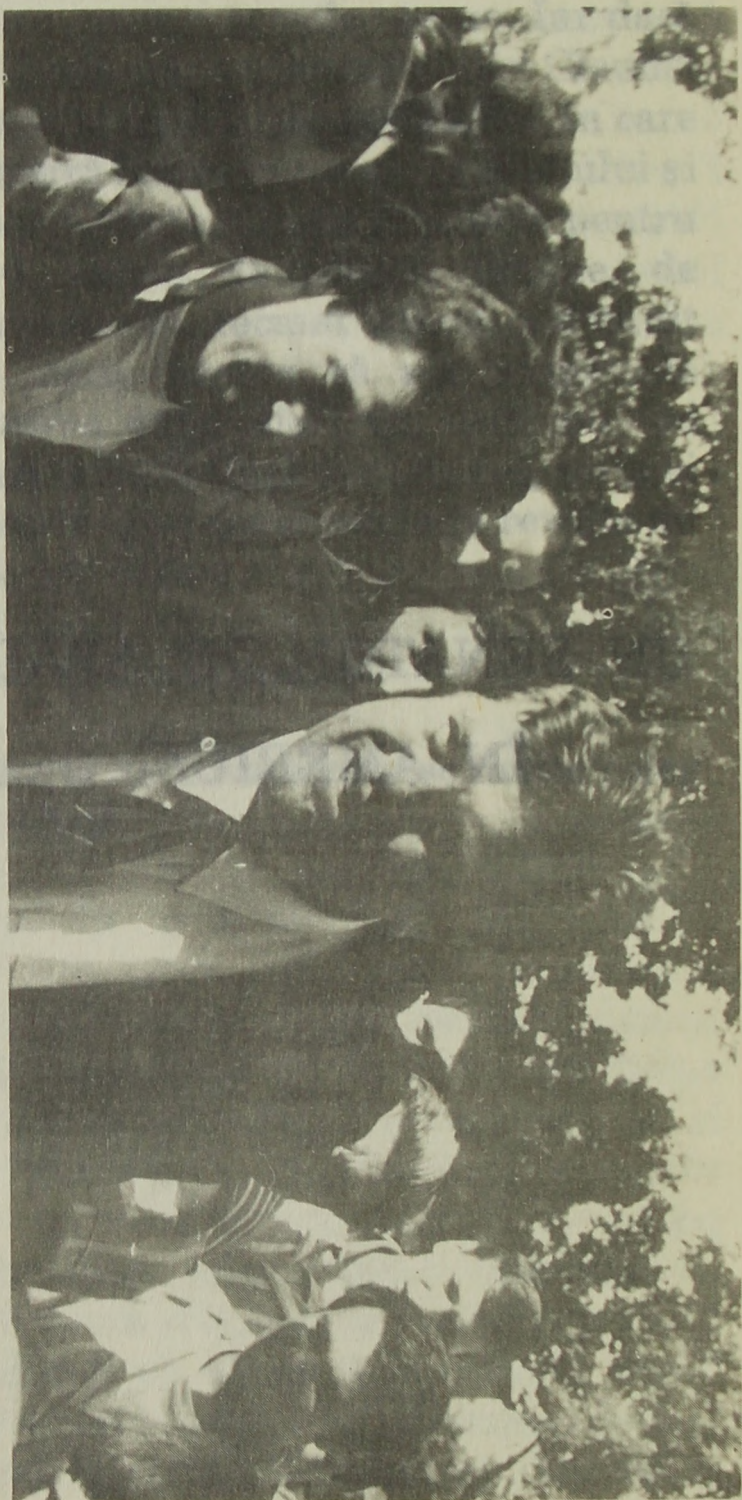
literatura de subterane, au rămas în picioare numai temele eterne. Iar dacă nu ai Credință, nu mai ai nimic! Claudel are un text celebru despre Dante, în care analizează întreaga poezie a secolului și care nu a fost în atenția lui Dante pentru că s-a ocupat de Sfânta Treime, de Dumnezeu! Și, tocmai acesta a dăinuit peste timp, pentru că s-a ocupat de mântuirea oamenilor! Or dacă nu ai dimensiunea teologică a istoriei, nu mai ai ce scrie când toate celelalte revolte au trecut, au căzut!

E.Ș.: Vă mulțumesc!

I.A.: Și eu îți mulțumesc iubite coleg de la Cluj!

Partea a II-a

**UN SENATOR DE ARAD
ÎN AMERICA**

Senatorul Ioan Alexandru în mijlocul unui grup de pușcăriași.

**'Am oferit Președintelui Americii
Biblia Neamului Românesc'**

EMIL ȘIMĂNDAN: Stimate domnule
IOAN ALEXANDRU, au trecut mai
multe luni de când nu ne-am mai văzut.
Ce evenimente importante au avut loc,
în această perioadă, în viața poetului
și senatorului Ioan Alexandru?

IOAN ALEXANDRU: Frate EMIL, ne
reântâlnim împreună la umbra unui ou
de Paști. Ne reântâlnim împreună în fața
unor probleme foarte importante pentru
neamul nostru, în sensul că în ceea ce mă
privește am fost pus în fața unor lucruri
neasteptate în perioada care a trecut de
la alegerile din septembrie 1992 și până
în prezent. Dar, înainte de-a vă povesti
despre cel mai important eveniment pe
care l-am trăit de când nu ne-am mai
văzut, trebuie să îți spun că înainte de
campania electorală din toamna anului
trecut, am fost vizitat de o delegație
americană /din care a făcut parte și o

echipă de ziaristi de la televiziunea americană pentru a mă filma/, care a purtat discuții cu mine. Ne aflam, deci, încă în precedenta legislație. Atunci mi s-a spus că se vor face invitații din parte Casei Albe la Săptămâna de Rugăciuni a Președintelui Americii. Încă nu se știa cine va fi viitorul președinte al Americii, cine va câștiga campania prezidențială în America, dacă va rămâne tot George Bush, ori alegerile vor fi câștigate de Bill Clinton! În țară în urma alegerilor din septembrie 1992, am fost ales senator de Arad. Curând după alegeri m-am trezit cu o invitație din partea noului președinte al Americii, Bill Clinton și a Congresului, pentru a participa la Săptămâna de Rugăciuni a Președintelui Americii, care urma să aibă loc la 2 februarie 1993. M-ați întrebat ce lucruri importante s-au petrecut în legătură cu mine în această perioadă de când nu ne-am mai văzut, de la sfârșitul campaniei electorale din septembrie anul trecut și până acum? Sigur că s-au întâmplat multe lucruri importante. Dar, consider că invitația la care m-am referit constituie cel mai important lucru pentru mine, și poate un lucru însemnat pentru neamul nostru românesc. În urma filmului pe care l-a făcut televiziunea americană cu mine, după ce au aflat cum gândesc,

au ajuns la concluzia că pot să fiu un om care să aibă ceva de spus la cea mai sfântă Oră de Rugăciune a Americii!

E.Ș.: Ați amintit data de 2 februarie. De ce Săptămâna de Rugăciuni a Președintelui Americii începe la această dată?

I.A.: La 2 februarie s-au împlinit 40 de zile de la sărbătoarea nașterii Domnului Isus Hristos! Deci, la 40 de zile după nașterea lui Isus Hristos, Președintele Americii și oamenii care conduc America "ies - de 42 de ani - în lume" și-și spun crezul lor creștin, aderența lor la Isus Hristos! Am spus 42 de ani! Da, de 42 de ani, de la terminarea celui de al doilea război mondial, când s-a instituit Săptămâna de Rugăciuni a Președintelui Americii!

E.Ș.: În România s-a aflat pentru prima data, în acest an, că America are, anual, o Săptămână de Rugăciuni! Care este semnificația acestei Săptămâni de Rugăciuni?

I.A.: Și eu am rămas, la început, stupefiat de această veste! Nici eu - asemenea întregului popor român - nu am

cunoscut existența unei Săptămâni de Rugăciuni! De fapt până în acest an nu a fost invitat nimeni din România să participe, în mod oficial, la Săptămâna de Rugăciuni a Americii! În acest an pentru prima dată a participat o delegație română, din care am făcut parte și eu, cum v-am arătat deja! În trecut nici nu putea să participe cineva în mod oficial la această Săptămână de Rugăciuni din moment ce fostul președinte al țării, în ultima sa vizită în America, a făcut imprudența ca la o masă oficială, unde s-a făcut rugăciune, să iasă afară din sală! Atunci americanii au spus "Ăștia să nu mai calce pe aici, dacă nu respectă rugăciunile noastre!" Poporul român nu a avut cunoștința de aceste lucruri, foștii dictatori comuniști au făcut tot ce le-a stat în putință ca să ascundă acest adevăr despre America!

E.S.: Cine au fost invitații la această Săptămână de Rugăciuni?

I.A.: De data aceasta au fost prezenți la inaugurarea Săptămânii de rugăciuni a Președintelui Americii peste 3000 de credincioși din Senat, din Congres, personalități dintre cele mai de vază ale Americii, până la oameni simpli, inclusiv

cetățeni din pușcării! De asemenea au participat invitați din 150 de țări ale lumii! Cu prilejul acestei Săptămâni de Rugăciuni, Președintele, Senatul, Congresul își exprimă solidaritatea cu spiritul creștin și cu doctrina creștină a lui Isus Hristos. Multe lacrimi au curs din acești ochi, prezenți la Săptămâna de Rugăciuni a Americii, văzând și înțelegând numai ceea ce în vis poți să îți imaginezi despre propria ta țară! Mă gândeam acolo că astfel ar trebui să facă și România, în spiritul lui Ștefan cel Mare, Neagoe Basarab, Constantin Brâncoveanu și al tuturor marilor noștri înaintași creștini! Vreau să îți spun frate Emil, că pe invitația pe care am primit-o era scris: AMERICA ARE NEVOIE DE PREZENTA DUMEAVOASTRĂ, PENTRU CĂ ȘTIM CĂ SUNTEȚI UN OM AL RUGĂCIUNII!

Deci, invitația pe care am primit-o nu venea să îți dea porunci, ci te chema în posibilitatea de a AJUTA AMERICA! Așa au fost invitați, oameni din 150 de țări, oameni cu teamă de Dumnezeu și cu credință în Isus Hristos, care este DUMNEZEUL ISTORIEI ȘI AL LUMII!

E.Ș.: Care au fost momentele cele mai semnificative ale participării dvs.

la Săptămâna de Rugăciuni a Americii?

I.A.: Am să vă spun pe parcurs cum au decurs lucrurile. Acesta pentru că este foarte important ca românii să cunoască tot ce am făcut și văzut acolo, întrucât am fost mator ocular al unor lucruri capitale. Am amintit deja despre aceasta în cursul dimineții de astăzi /24 aprilie 1993/ la Timișoara, în fața a peste 10.000 de oameni: "Este foarte important - spuneam timișorenilor - să cunoaștem ce face lumea, pentru că decenii la rând am fost mințiți și sustrași de la adevărul care conduce lumea! Despre America am aflat înainte numai minciuni, crime, droguri și mizerie, lucruri care, firește, există și ele pentru că nu există pădure fără uscături, dar nu acestea caracterizează America, tonusul și nervul și forța acestei mari țări, iar conducerea Americii este în mâna acelorora ce cred în Isus Hristos! Pot să vă spun acum, după cele văzute acolo, că **ÎMPĂRATUL AMERICII ESTE ISUS HRISTOS!**

E.Ș.: Ați spus un lucru foarte frumos!

I.A.: America are doi președinți care sunt mai mult slujitori! M-au întrebat americanii, după ce m-am întâlnit cu Bill

Clinton și Al. Gore, cum mi se par președinții lor? Le-am spus: AMERICA ESTE CONDUSĂ DE NIȘTE COPII, DAR NIȘTE COPII AI LUI DUMNEZEU, CU SOȚIILE LOR, CU FAMILIILE LOR! Deci, frate Emil, să revenim! Am plecat acolo. Trebuia să ducem un dar. Când am plecat în Japonia, mi s-a spus că trebuie neapărat să ducem daruri unor oameni importanți, care ne-au invitat. Așa am procedat și de data aceasta. Am luat cu mine o valiză mare, plină cu ceramică de OBOGA. Am dus cu mine 24 de blide și de oale. M-am gândit să-i dau fiecăruia dintre cei care m-au invitat câte un blid românesc și câte o lumânare de ceară curată, de la Mănăstirea Sihăstria! Le-am dus ceva curat românesc, de la albinele care cutreieră florile României, de la pământul nostru ars de soare. Toate au avut un mare ecou acolo. Le-am și explicat celor cărora le-am oferit daruri, că este pământul nostru trecut prin focul spiritului. Mai rămăsese să aleg un dar pentru Președintele Americii! În ultima seară, înainte de-a pleca în America, m-am întâlnit cu părintele Galeriu și-i zic: "Dimineața plec!". "Ai fost la Patriarh?". "Am fost, dar acolo este în prezent o mare vânzoleală, încât nu am reușit să-l întâlnesc!". "Dacă pleci în America fără

să-l întâlnești pe Patriarh și fără să-i iei un mesaj de la acesta, o să mă supăr!". Într-adevăr, m-am reântors la Patriarhie și am fost primit! "Prea Fericitule, plec în America! Întrucât sunteți reprezentantul a 87 la sută din populația României, a românilor ortodocși, vă rog să scrieți un mesaj Președintelui Americii!" "Da ce să-i scriu? Ce o să spună consilierii mei?". "Lăsați consilierii dumneavoastră, că eu plec mâine dimineață și am nevoie de o scrisoare!" Așa că Sfântul de Patriarh Bătrân a scris cu mâna lui o scrisoare către Președintele Bill Clinton. Între timp s-a bătut la mașină scrisoarea și mi-a înmânat-o s-o iau cu mine! Apoi m-am uitat prin cabinetul Prea Fericitului Patriarh și i-am spus: "Nu îi dați și un dar?". "Păi ce să-i dau?". La început m-am gândit la o icoană ... În clipa în care mi-a zis "ce?", mi-a căzut privirea pe Biblia lui Șerban Cantacuzino! Atunci i-am spus: "Uite, Biblia aceasta mare, a lui Șerban Cantacuzino, veche de 300 de ani!". A luat Biblia și cu mâna lui a scris: **PREȘEDINTELUI BILL CLINTON, OMAGIU DIN PARTEA ROMÂNIEI!** Și cu acest dar pentru Președinte, am plecat în America! Am ajuns acolo și prima noastră întâlnire a fost cu subsecretara de stat Emy Schwartz, o domnișoară de vreo

patruzeci de ani, plină de viață și prietenoasă, cu care am luat masa și am stat la Rugăciune, împreună, la Departamentul de Stat. În cadrul întâlnirii i-am oferit un blid de OBOGA și o lumânare de la Mănăstirea Sihăstria. A rămas deosebit de impresionată de acest dar al meu, curat și frumos! După aceea am avut discuții privind un plan MARSHALL pentru tineretul României care a făcut Revoluția din Decembrie '89. I-am explicat cu acel prilej ce au făcut rușii cu tineretul, după ocuparea țării de către tancurile sovietice. Rușii au luat la Moscova tinerii țării, unde i-au îndoctrinat cu ideologia comunistă, cu această ideologie străină Europei și neamului nostru, pentru că este o ideologie anticreștină. I-am spus că America are o datorie morală nu numai față de tineretul român, ci și față de întregul tineret din fostul lagăr comunist, ateu! A rămas foarte impresionată de cele povestite de mine. A fost așa de impresionată, încât la sfârșit, cu lacrimi în ochi, mi-a spus: "MULTUMESC FRUMOS!"

E.S.: În limba română?

I.A.: Da, în limba română! Atunci i-am mai zis: "Mai am o problemă. Am

venit din România cu un dar pentru Președintele Bill Clinton! Un dar foarte greu, de peste șase kilograme!" Când a auzit, s-a speriat! Oficialitățile americane nu au voie să primească de la nimeni un dar mai mare, ca valoarea, de 100 de dolari!

E.Ș.: Există o lege în acest sens?

I.A.: Da, ca să nu fie corupție! Iar acest lucru este valabil la orice nivel de conducere! Când a auzit că este vorba de un dar de șase kilograme, a rămas pe gânduri! I-am spus apoi că este o carte mai veche decât Constituția Americii! I-am adus Președintelui BIBLIA NEAMULUI ROMÂNESC! Întrucât noi am venit la o oră de rugăciune, am socotit că cel mai potrivit dar este BIBLIA POPORULUI ROMÂN! A rămas foarte impresionată și mi-a spus: "Domnule Ioan Alexandru, eu am să anunț Casa Albă, chiar astăzi, și o să vedem care-i rezultatul?"

E.Ș.: Urma deci să aflați dacă vă primește sau nu Președintele Bill Clinton?

I.A.: Da! Ei, a trecut o zi și la miezul

noptii primesc un telefon: "SĂ VĂ PREGĂTIȚI CĂ VĂ PRIMEȘTE PREȘEDINTELE BILL CLINTON!" Din 150 de țări au fost alese doar patru delegații între care ne-am aflat și noi! Aceasta a fost șansa noastră! Îți dai seama frate Emil, că nu am dormit toată noaptea, eu care nu am dat mâna cu nici un Președinte al vreunei țări niciodată! Primul Președinte al unei țări cu care am dat mâna a fost Bill Clinton! Firește, poate aceasta nu este un lucru mare, dar tu ști Emile dragă, noi suntem ardeleni, băieți de țărani, iar asemenea momente devin memorabile pentru viața noastră, nu se pot uita niciodată! Am dat mâna cu președintele Americii! Și mai ales că aceste momente ale întâlnirii cu Președintele Bill Clinton sunt legate de Cartea Sfântă! Nu m-am dus la Președintele Americii cu o rochie pentru nevastă-sa, ori cu o haină pentru el, ci cu BIBLIA POPORULUI ROMÂN!

E.Ș.: Așadar, nu ați dormit toată noaptea! Cum a fost a doua zi?

I.A.: Da, nu am dormit toată noaptea! Apoi am început să mă pregătesc, încât dimineata, la șase și jumătate, am plecat la Casa Albă, unde a început epurarea,

căutarea veșmintelor. Am fost căutat peste tot, cum poate că ești căutat numai la ușa Raiului, înainte de-a intra în Rai! Am fost cercetat să nu am asupra mea arme! Îți dai seama ce-i și acolo! Am trecut printr-un adevărat purgatoriu! Dar, ca să poți merge mai departe, la fiecare colț de cameră trebuia să fie scris numele tău pe o listă, cu litere foarte mari, și căutat! După toate acestea am ajuns într-un spațiu foarte frumos, oval, la hotelul Hilton, unde ne-a primit Președintele Bill Clinton, cu o oră înaintea începerii Rugăciunii. În acea sală ovală se aflau sucuri, cafea, răcoritoare, dar nu m-am putut apropia de nimic, am fost într-o continuă fierbere și repetam mereu cuvintele pe care urma să i le spun Președintelui. Eram acolo cu Sfânta Scriptură. Vreau să vă mai spun că materia cenușie de la Casa Albă, în ceea ce privește organizarea Săptămânii de Rugăciuni a Președintelui Americii, este un om extraordinar, Douglas Coe, care cu o zi mai înainte m-a primit într-o vilă la Washington. Și acestuia i-am oferit, în dar, un blid și o lumânare, cadouri pentru care a fost foarte bucuros. Încă de la început a fost convins că va fi o întâlnire foarte frumoasă cu Bill Clinton /este un om cam de vârsta Președintelui/. Acesta

știa că am predat timp de 20 de ani Biblia la Universitatea din București. Dar, să revin! Am ajuns în spațiul oval și, brusc, dintr-o dată a apărut Președintele Bill Clinton, însoțit de mai multe persoane printre care se aflau și cele care m-au primit, cu o zi mai înainte, în vila de la Washington. Douglas Coe este una dintre marile personalități ale Americii, care sub mai mulți președinți a condus Săptămâna de Rugăciuni. Am fost prezentat Președintelui Bill Clinton timp de circa șase minute, după care ne-am strâns mâinile cu simpatie. Iar eu i-am adresat următoarele cuvinte: "DOMNUL PREȘEDINTE, ROMÂNIA VĂ IUBEȘTE ȘI VĂ AȘTEAPTĂ, ÎN SPIRITUL LUI ISUS HRISTOS!". Spunându-i "Vă iubim și vă așteptăm să veniți în România", nu a fost o milogeală, ci o afirmație în spiritul lui Isus Hristos, care ne-a strâns la Rugăciune! Eram foarte emoționat. Îți dai seama că așa se întâmplă cu noi toți în situații din acestea! Fotograful Casei Albe ne-a făcut o fotografie, pe care am să v-o arăt și dvs. data viitoră când mai vin la Arad. Nu este o fotografie ca să îmi fac cu ea campanie electorală! De asemenea ni s-a făcut o fotografie cu soția mea, cu soția președintelui și a vicepreședintelui.

Fotografia se află la mine acasă, la loc sfânt, mai ales că fostele noastre gazde doresc să păstreze relații personale cu noi! Vreau să vă mai spun că am primit poate cea mai importantă scrisoare politică, pe care o am de la acest om, de la șeful Casei Albe în materie cenușie cum se zice! Mi-a scris o scrisoare foarte importantă de Sărbătorile de Paști. Mi-a mulțumit pentru călătorie!

E.Ș.: Cum a decurs Ora de Rugăciune cu Președintele Bill Clinton?

I.A.: A început cu un cuvânt despre prezența lui Isus Hristos în istorie și despre importanța Rugăciunilor pentru America. Dar mai întâi ne-am dus împreună cu Președintele Americii în fața celor 3000 de oameni. Cu toții îl așteptau ca să înceapă Ora de Rugăciune, respectiv Orele de Rugăciuni, au fost în total cinci ore de Rugăciuni. De la început sala mi s-a părut uriașă. Lucrul pe care-l țin minte este acela că am început să-mi caut soția. Mi-am îndreptat privirea către spatele sălii, unde nu am văzut-o! Soția se afla la a doua masă de lângă cea a Președintelui Bill Clinton, însă eu priveam emoționat peste capul ei, fără să o văd! Soția se uita foarte mirată la

mine, cum de nu o văd, cu toate că ma aflam la doi-trei pași de ea!? Îți mărturisesc, frate Emil, deși masa a fost încărcată cu toate bunătățile, nu am putut mânca absolut nimic, am plâns tot timpul! Nevasta îmi zicea: "Mai potolește-te, dragul meu!". Iar eu nu mă puteam potoli!

E.S.: Ați fost foarte emoționat!...

I.A.: Într-adevăr, eram și emoționat, dar ceea ce a însemnat pentru mine un lucru extraordinar a fost constatarea că șefii celor mai mari state din lume sunt niște oameni religioși! Până atunci de atâtea ori mi-am zis în sinea mea: "Măi, tu ești un nebun, tu nu înțelegi ce se întâmplă cu tine, tu nu vezi că toată lumea din jur este atee?". Iartă-mă, frate Emil, să îți povestesc niște oameni "nebuni" ca tine, cam de vârsta ta, pentru mine a fost ceva nemaipomenit! Mai departe, frate Emil, să-ți spun ce a zis Președintele Bill Clinton: "EU SUNT UN OM SLAB, AM NEVOIE DE DUMNEZEU!" - și a început să plângă! Ce să îți mai spun, conduce America un om ca și mine! Președintele a spus: "Sunt un om slab și m-a pus Dumnezeu în fruntea Americii! Sunt ca și Sfântul Pavel! Ce spunea

Sfântul Pavel? Una vrea trupul, alta vrea sufletul!" Iar Președintele Bill Clinton repeta: "Am nevoie de rugăciunile voastre! Avem nevoie cu toții de Isus Hristos! Când am rostit Jurământul și m-am gândit la Washington, Lincoln și la atâția alți mari bărbați pe care i-a avut America, mi s-a oprit cuvântul în gâtleej!" Jurământul pe care-l rostește Președintele Statelor Unite ale Americii este similar cu cel care se află în Constituția României. De acolo m-am inspirat și eu la redactarea Constituției României! Constituția noastră din anul 1923 nu are Jurământul! În acest sens, actuala Constituție a României este superioară pentru că are Jurământul, cum au marile neamuri ale lumii, America, Germania etc. Și a zis: "Așa!"... Întrucât i s-a împăienjenit grumazul, nu a mai putut rosti mai departe "AJUTĂ-MĂ, DOAMNE!". În felul acesta a schimbat Jurământul, care a ajuns să sune triumfalist: "AȘA SĂ MĂ AJUTE DUMNEZEU!". Deci Bill Clinton a prefăcut în strigăt de rugăciune Jurământul, spunând: "AȘA SĂ MĂ AJUTE DUMNEZEU! EU NU POT SĂ FAC NIMIC, ȚARA ACEASTA-I PREA MARE!" Și Solomon când a ajuns rege s-a rugat din Biblie, spunând: "Doamne, poporul acesta este imens, ce să fac eu?"

Și a cerut lui Dumnezeu să-i dea înțelepciune. Așa și omul acesta i-a cerut lui Dumnezeu ajutor, având în vedere că atât el, cât și vicepreședintele Al. Gore sunt "doi copii" sub cinzeci de ani, dar amândoi sunt credincioși, au o convingere fermă și profundă că ISUS HRISTOS ESTE ÎMPĂRATUL AMERICII ȘI AL LUMII ÎNTRĂGII! Și că de legile lui Dumnezeu trebuie să țină seamă toată lumea! Bill Clinton este, de origine, baptist. Dar, acolo confesiunile nu-s ca la noi. America a fost plămădită din oameni care au fost prigonți pentru credința lor nefalsă și neamestecată cu secularism și compromisuri. Și-au luat lumea în cap și au plecat pe acest pământ al făgăduinței! Au plecat oameni credincioși, cu o singură carte, cu Sfânta Biblie! Iar acolo au dezvoltat o societate care-l respectă pe Isus Hristos. Lângă mine, la masă, se aflau invitați din Germania. I-am întrebat, "la voi, în Germania s-ar putea face o Săptămână de Rugăciuni ca și în America?" Aceștia mi-au răspuns că nu, deoarece "Suntem prea secularizați!" Tot în apropierea mea se afla un parlamentar suedez. L-am întrebat și pe acesta, "Voi ați putea face o asemenea Săptămână de Rugăciuni?" Mi-a răspuns: "Este imposibil!" Noi, europenii suntem în urma

Americii în privința credinței! Dovadă că Dumnezeu a dat lumea în mâna acestei țări, acestor oameni care cred în Isus Hristos la toate nivelurile societății, până la conducere! Cu vreo două ore în urmă m-am întors la Arad de la Timișoara, unde a avut loc un marș de cinstire a eroilor. Am rămas foarte mirat că de la acest marș, la care au participat 10.000 de timișoreni, a lipsit conducerea orașului, au lipsit generalii care conduc armata de aici, ofițerii superiori din oraș. De ce aceste oficialități nu au participat la marșul pentru Învierea lui Isus Hristos!? A fost evenimentul cel mai important al acestei zile în Timișoara, de la care au lipsit, inexplicabil, oficialitățile locale! Sigur că la noi este secularizată lumea! Secularizată de comunism!

E.Ș.: Săptămâna de Rugăciuni a Președintelui Americii are loc numai la Washington, ori pe întreg cuprinsul acestei țări?

I.A.: Această Săptămână de Rugăciuni care se ține la Washington, este o pildă pentru întreaga națiune, pentru fiecare provincie. Fiecare provincie are, în mod similar, o Săptămână de Rugăciuni. La Săptămâna de Rugăciuni a Președintelui

participă invitați din toată America; pe urmă fiecare provincie își are săptămâna ei de rugăciuni. Aceste săptămâni se întind practic pe tot parcursul unui an. În America nu există nici o instituție publică care să nu înceapă ziua de lucru cu o rugăciune. În fiecare dimineață la Pentagon, la Casa Albă, la Senat, se începe lucrul cu o rugăciune! Departamentul de Stat, Armata, absolut toate instituțiile importante își încep lucrul cu rugăciune! Așadar, credința este o pânză freatică, ce invită la rugăciune întreaga națiune americană! Nu este tot una când se roagă niște credincioși într-o biserică oarecare și când acest lucru îl face întreaga națiune, până la conducerea statului! Cum zicea un comunist înainte de Revoluție: "Ce ne interesează pe noi că niște pensionari se roagă într-o biserică? Important este să nu scăpăm din mână tineretul, ca acesta să nu ajungă la biserică!" Era o concepție venită de la Moscova, care impunea o asemenea îndoctrinare! Ori lucrul acesta în America nu se întâmplă, iar acesta are o mare importanță și influență! Când ști că se roagă Președintele, că se roagă toți conducătorii țării, șeful Senatului, conducătorii instituțiilor centrale, pentru omul de rând are o influență deosebit de

mare. De fapt nici nu poți ajunge în instituțiile conducătoare, dacă nu ai credință! La Săptămâna de Rugăciuni a fost prezentă, cum am spune noi, toată structura spirituală a Americii!

E.Ș.: O structură despre care noi nu am cunoscut înainte absolut nimic!

I.A.: Exact! Și e o mare tristețe! Americanii ne-au și spus să le comunicăm fraților noștri din România care s-au aflat înainte de Revoluție în preajma puterii, de ce au ascuns acest adevăr despre America? De ce nu au informat poporul român cu adevărul? Conducătorii noștri de dinainte de Revoluție nu au știut ce face America? Oare nu au știut că poporul român trebuie să iasă de sub influența rusească? Dar nu într-o independență stupidă, pentru a dărâma bisericile poporului român! Cei care au fost înainte în America, de ce ne-au ascuns acest lucru? Eu nu am fost înainte de Revoluție în America! Dar voi, fraților, care ați fost acolo, ați știut ce fac americanii, atunci de ce nu ne-ați informat? Ori dacă nu ați știut, sunteți vinovați pentru că nu v-ați interesat! Voi trebuia să știți ce făcea America în sfințenia ei!

E.Ș.: La Săptămâna de Rugăciune a Americii au fost invitați și reprezentanți ai celorlalte țări est-europene eliberate de totalitarism?

I.A.: Au fost prezenți din toate țările est-europene câte unul-doi invitați, inclusiv ruși! Au fost invitați numai oameni de elită, din toate țările vecine. Fiecare invitat a mers în America cu ceea ce are mai reprezentativ națiunea sa. Soția mea s-a îmbrăcat într-un foarte frumos costum popular, iar eu am luat cu mine de asemenea un costum popular de la Muzeul țaranului român. Soția a și fost filmată în costumul popular. Apoi, la îndemnul congresmenului Wolf, am fost invitați să ne vedem frații din diaspora. Ni s-a spus că românii din America sunt oameni foarte buni, dar uită repede țara din care au plecat, își uită neamul! "Mergeți și aduceți-le argumentele voastre, că nu se pot mântui fără neamul lor!" Și în felul acesta a început o lună de pelerinaj, pe la aproape toți românii din America! Am stat în America șase săptămâni, respectiv prima săptămână la Washington iar celelalte în localitățile în care trăiesc români!

E.Ș.: Vă rog să evocați câteva

momente de la întâlnirile avute cu diaspora românească...

I.A.: Așa cum au ținut să ne spună, frații noștri din America a fost prima lor întâlnire cu o delegație românească după patruzeci de ani, de la ruperea legăturii țării cu ei! Am fost împreună cu parlamentarul Petru Dugulescu - deci un ortodox și un baptist! Fiind trimiși, de la Casa Albă, de președintele Bill Clinton și de Congresul american, pretutindeni românii ne-au primit foarte bine! Apoi, aproape în toate orașele în care am fost am avut bucuria să întâlnesc o mulțime de foști studenți de ai mei de la Universitatea din București, majoritatea ardeleni, între care foarte mulți și din Arad! Menționez cu lacrimi în ochi că am constatat că în foarte multe biblioteci și case particulare se aflau modestele mele cărți, pe care le-au cărat cu ei în America atunci când s-au hotărât să plece acolo! Acest lucru mi-a dat mult curaj !

E.Ș.: Cum v-ați simțit în mijlocul românilor din America?

I.A.: Întâlnirea pe care am avut-o cu românii de acolo a fost o altă mare

revelație. Ce a însemnat pentru mine Washington ca forță a lumii, a reprezentat apoi același lucru diaspora românească! Mâine, 25 aprilie, am să țin o predică în Catedrala Ortodoxă din Arad, la care vă invit și pe dumneavoastră. Am să aduc credincioșilor din Arad salutul a zeci și sute de mii de creștini din America, mulți plecați acolo din județul Arad. Anul trecut, la sfârșitul predicilor pe care le-am ținut în timpul campaniei electorale și ulterior, anunțam, tot în Catedrala din Arad, că am fost invitat să plec în America, ca să particip la Săptămâna de Rugăciuni organizată sub patronajul Președintelui și Congresului Statelor Unite ale Americii. În calitate de senator de Arad, am obligația să aduc în primul rând aici salutul românilor din America. În acele șase săptămâni, cât am stat în America, am dat mâna cu peste 15.000 de români, care trăiesc acolo. Eram așteptat la ușă, când ieșam din sălile și bisericile în care am conferențiat. Am ținut 156 de conferințe și trei seri de poezie în aproximativ 30 de biserici. Am bătut aproape toată America într-o lună și jumătate. Ziua țineam trei-patru predici într-un anumit oraș, apoi noaptea călătoream spre o nouă localitate, ca a doua zi să o iau de la început! Au fost

orașe în care am conferențiat chiar și de două ori! Întâlnirile cu românii din diaspora au fost ca și cele ale lui Iosif cu frații lui în Egipt! După cinzeci de ani ne-am reântâlnit cu frații nostri din America! A fost foarte frumos și sunt ferici! Am aflat lucruri deosebit de îmbucurătoare. Avem în America peste 500 de multimilionari români. Există 100 de profesori universitari! Acesta în statisticile americanilor și nu în cele ale noastre, tendențioase! Deci, închipuiți-vă, peste 500 de români plecați din țară care în America au devenit multimilionari! În listele naționale ale Americii, românii ocupă locul întâi la cinste, la construcții și la chivernisirea dolarului! Toți au case deosebit de frumoase, cum poate noi n-o să avem niciodată! Nici Ceaușescu nu a avut vile așa de frumoase cum au mulți dintre ei acolo! Sigur că în America toată lumea este bogată într-un fel sau altul. Românii sunt oameni de cinste. Nu am crezut niciodată că poate fi atât de cinstit un român în America! Dacă mergi în Europa Occidentală, de atâtea ori suntem huliți prin ceea ce au făcut unii dintre cei care au ajuns în străinătate, încât îți vine rușine să-i și asculți pe străini cum vorbesc despre anumite etnii din România! Din fericire, peste Ocean nu au reușit să

treacă cei pentru care suntem atât de mult prigoșiți în țările Europei Occidentale! Au plecat peste Ocean numai oameni cu cinste și frumusețe! Trebuie să fim bucuroși și fericiți că avem frați bucuroși și fericiți acolo; frați care umplu bisericile! Am intrat în toate bisericile de acolo, ortodoxe și neoprotestante, unde sunt români. Frații din America au biserici imense, de câte două-trei mii de locuri. Se întâlnesc acolo nu numai duminica, ci și de două-trei ori pe săptămână, la rugăciune, la studierea Sfintei Scripturi. Pot să vă spun că au coruri extraordinare, coruri de copii, care cântă și colindă! De asemenea mai vreau să vă spun că păstrează o limbă românească deosebit de frumoasă. Îți spun ție, frate Emil, această fericire! Suntem unul dintre marile popoare creștine ale lumii! Așa spun americanii! O româncă din America îmi spunea că se bat băncile pentru bănuții ei, pentru că toți știu că românii sunt oameni cinstiți. Acolo nu au ajuns decât elitele românești! Am plâns împreună cu românii din America de atâtea ori, când le-am vorbit de Brâncoveanu! De fapt, în urma predicilor mele, Brâncoveanu a ajuns un erou național din nou în America! Dar nu numai pentru români, ci și pentru americani. Când țineam o predică într-un

nou oraș, eram solicitat să le vorbesc despre Brâncoveanu! Aceștia aflau despre Brâncoveanu de la cunoștințele pe care le aveau în orașele vizitate anterior. Americanilor, când le place un lucru foarte mult, dau telefoane cunoștințelor, se anunță între ei, ca să le spui și lor despre acel lucru! După ce le povesteam istoria lui Brâncoveanu, cu ajutorul translatorului, în final citeam, în românește, poemul pe care l-am închinat lui Brâncoveanu. Plângeau nu numai ronâni din sală, ci și americanii, care nu cunoșteau limba română. Pe unde am putut le-am vorbit și în limba engleză, dar, din păcate nu stăpânesc încă așa de bine limba engleză, așa că am vorbit mai mult în germană, franceză și română. Acum sunt tocmai cu aparatele de învățat limba engleză în geantă, deoarece în toamnă sunt din nou invitat în America! Nu am sperat niciodată că voi ajunge în America și, culmea, neștiind limba engleză, aceasta a fost pentru americani un argument că nu am fost trimis de cineva acolo!....

E.Ș.: Un argument simpatic!...

I.A.: Da, un lucru foarte interesant! Le spuneam "fraților, nu am sperat niciodată că voi ajunge în America! Am stat la

nemți, am învățat germana, asta e situația" ... Frate Emil, era o simpatie colosală față de noi. Fiecare cuvânt pe care-l rosteam era urmărit într-o dasăvârșită pace! Plângeau! Aplauzele și talgerele cu bani pe care-i dădeau pentru orfanii din România constituiau o frumoasă răsplată! ... Prin vizita mea în America, Brâncoveanu a intrat în conștiința americană. La Chicago m-am întâlnit cu un milionar căruia i-am povestit istoria lui Brâncoveanu. A început să plângă! Peste masă, cum stai dumneata frate Emil în fața mea, s-a sculat și m-a sărutat, după care a spus: "Am dat ce am dat până acuma pentru România, dar de aici înainte vom da mult mai mult!" Brâncoveanu a devenit cunoscut în America ca un simbol al sfințeniei poporului român, al bucuriei și al puterii de a înfrunta jugul străin!

E.Ș.: Ce i-a mai interesat pe Americani?

I.A.: I-a interesat foarte mult Revoluția din decembrie '89. Le-am dus vreo 2000 de exemplare din cartea mea "ADEVĂRUL DESPRE REVOLUȚIE", exemplare pe care le-am donat pe la diferite biserici. Toți românii pe unde am

ținut predici au luat cunoștință despre Revoluția Română din Decembrie '89, care în cartea mea este legată de jertfa lui Brâncoveanu, pentru că în grădinile lui Brâncoveanu s-a săvârșit Revoluția de la București! Am făcut această legătură pentru că în ziua de 21 decembrie '89 eu acolo, în biserica aceea mi-am făcut rugăciunile, cu pază, noaptea, ca Dumnezeu să dărâme a doua zi zidurile Heliconului. Americanii au fost profund mișcați de aceste lucruri. Ce să vă mai spun, mi s-au făcut o serie de propuneri să rămân acolo, în America! Apoi, după ce am ținut o predică de vreo trei ore la Chicago, românii de acolo m-au invitat să mă reântorc la toamnă și să repet aceeași conferință, în cea mai mare sală din Chicago, în fața a peste 7000 de oameni! Conferințele mele au găsit un ecou deosebit în sufletele românilor din America, am avut o mare forță acolo!

E.Ș.: La cât se estimează numărul românilor care trăiesc în America?

I.A.: La peste 600.000 de români! Alții spun însă că sunt 1.00.000! Încă nu am reușit să aflu exact numărul românilor din America! Mi s-a făcut o ofertă să scriu o carte a românilor din exil. A românilor

din America. Dacă mă va ajuta Dumnezeu și dacă voi primi materialul documentar necesar, o voi scrie! Am putea spune că România este ca o corabie cu pupa în America, cu trupul în România și cu coada în Rusia, până în Siberia! Acum soarta mi-a dat șansa - întrucât am editat și poezii din Basarabia - să cunosc pe toți românii, deci și pe cei din America, pe care nu i-am cunoscut până acum! Românii din Europa au fost întotdeauna mai mult culturali, evident, cu mici excepții. Pe când românii din America au fost mistici, au fost ai lui Isus Hristos! De aceea nu au suportat Europa Occidentală și s-au dus în America! După părerea mea, America este cea mai creștină țară din lume! Cea mai Hristiană, cea mai în spiritul lui Isus Hristos! Acolo dacă nu ții de o biserică, nu ești nimica! La locul de muncă, cea mai importantă scrisoare de recomandare nu este cea de la autorități, ci scrisoarea de la preot, de acolo unde te spovedești și te cuminici, de acolo unde te duci duminică la rugăciune. În rest nu interesează. Preotul are cuvântul decisiv în viața ta. Dacă nu ții de o biserică, nu ești! Cum am mai amintit, am întâlnit remarcabile coruri de adulți și copii, în cea mai frumoasă limbă românească. Am putea face o

comparație în acest sens că și după retragerea Aureliană, românii vorbeau o latină mai frumoasă decât Roma, deși erau ocupați jur-împrejur de către popoare nelatine! Tot așa și românii de acolo sunt înconjurați de americani de jur-împrejur și totuși vorbesc cea mai frumoasă limbă românească. Am văzut fete frumoase! Copii frumoși! Ți se rupe sufletul când îi vezi! Desigur, unii provin din familii deja amestecate, acasă vorbesc mai mult englezește, însă absolut cu toții au conștiința de român!

E.Ș: Nu le este rușine că sunt români?

I.A.: Vai de mine, în America este o mândrie și o bucurie că ești român!

E.Ș.: Americanii nu-i umilesc pe români?

I.A.: Nimeni nu te umilește că ești român, cum se mai întâmplă în unele țări din Europa, când faci parte dintr-o altă etnie! În America se află toate neamurile pământului. Printre aceste neamuri, românii se află la loc de cinste! Repet - și mă bucur că pot repeta ori de câte ori este cazul - românii sunt primii la

chivernisirea dolarului! Românii sunt înaintea nemților, irlandezilor, evreilor! Îți dai seama, frate Emil, ce înseamnă lucrul acesta! Suntem o seminție extraordinară! Americanii spun despre români că sunt unul dintre cele mai inteligente popoare de pe pământ! În Europa, românii au parte de o țară, după Franța, deosebit de bogată în produse naturale! Și a făcut împotriva cominismului cel mai mult! Românii au ieșit în stradă și au vărsat sângele lor împotrivindu-se comunismului! Nu revoluție de catifea și chestiuni de acestea! Eu spun numai ce mi-au spus americanii! Românii au un mare respect în America! Noi avem toate șansele să renaștem ca seminție! Să fim împreună. Americanii mi-au spus, dute cu documentație, cu citate și le dovedește biblic că ei nu se pot mântui ca americani, ci trebuie să se mântuie ca români ca seminție! Ei sunt în America, dar trebuie să se mântuie ca seminție, ca români!

E.Ș.: Ce confesiune au românii din America?

I.A.: Sunt de toate confesiunile. În fiecare localitate sunt mai multe culte. Cei mai puternici sunt penticostalii și

baptiștii. De ce sunt în America aceste biserici foarte puternice? Ele sunt tot tradiționale, țin de rânduiala veche, dar au o căldură în plus. Ei s-au strâns laolaltă ca să renască. După război, în America a fost o atitudine ostilă acestor neoprotestanți. Se spunea acolo: "Noi suntem catolici, noi suntem anglicani, noi suntem luterani și vin acum aceștia cu cultul lor să reînnoiască credința?!" Așa a fost o vreme. Acuma atitudinea e cu totul schimbată. Neoprotestanții au reînnoit bisericile tradiționale. Ei cântă nai cu foc, mai cu râvnă, țin predici mai bune și au dovedit că au un spirit de renaștere a bisericii tradiționale. Ei nu vor neapărat să facă prozeliți. Doresc doar să arate că Duhul Sfânt a coborât în istorie, să ne rugăm mai cu râvnă, cu mai multă fervoare și să fim frați mai puternici! În bisericile aceste penticostale parcă ascuți codrii lumii sau oceanele pământului rugându-se! Ele au o mare influență în lume, în toată lumea de astăzi! Pentru că este o biserică foarte vie și nimeni nu-i acuză că ar fi falși în bucuria Duhului Sfânt! După ce am venit din America am avut șase emisiuni la Radio București, unde am explicat românilor noștri ce se întâmplă în America pe linia credinței. Unii dintre ortodocși

mi-au sărit în cap că i-ași fi acuzat de secularism! Dar consider că trebuie să avem curajul să le dăm neoprotestanților statut de reînnoire a propriilor noastre biserici! Ei așa ceva sunt - un strigăt al lui Dumnezeu pentru păstrarea caracterului viu al credinței creștine, a legăturii personale cu Isus Hristos! Pentru că dacă nu ai legătură personală cu Isus Hristos, degeaba te duci la biserică! Te duci acolo numai din obișnuință, dar tu pe Isus Hristos nu-l cunoști și percepțiile lui nu le aplici în viața ta personală și nici în viața celorlalți. În America aceste culte au fost înțelese ca un strigăt al lui Dumnezeu față de redeşeptare, față de Isus Hristos. În felul acesta au acolo o mare onoare, sunt oameni cinstiți, sunt muncitori cinstiți. Ști ce te întreabă americanul proprietar? Când și la ce biserică te duci?! Dacă te duci la penticostali, te încadrează imediat, pentru că au încredere desăvârșită în oamenii care au acest cult. Îndată îți lasă cheile de la casă, îți arată unde se află cutare sau cutare lucru, de care te poți servi! Nu se îndoiesc nici o clipă că ești un om cinstit. În schimb dacă nu te duci la nici o biserică, îți răspunde: "Îmi pare foarte rău, dar nu avem nici un loc de muncă!"... Imediat îți găsește o bubă, un bai!

Americanii nu au încredere în oamenii care nu țin la Isus Hristos! Și acolo se pune problema dacă Isus Hristos este ori nu în viața omului! Aceasta este toată problema, în viața căruia se află Isus Hristos, toate lucrurile sunt definite. Cam așa este situația românilor din America. Am cunoscut aici o "Românie" fericită. Apoi le-am spus să țină minte - După Isaia 48, aliniatul 4 și Apocalipsa, sfârșitul Apocalipsei, unde vin toate neamurile cu cinstea și slava lor - că am venit în mijocul lor să le spun că din Începutul Lumii a făcut Dumnezeu semințiile, le-a chemat într-un timp și loc anume să existe, de aceea nu se pot mântui singuri! O să vă duceți la Porțile Raiului și o să ziceți: "Eu sunt american!" Și o să ți se spună: "Nu te cunosc! Tu ești român de origine!" Dumnezeu știe ce certificat de naștere aveți! Numai tata și mama nu-i poți alege, pentru că îi primești de la Dumnezeu! Strigam la ei teribil și începeau să plângă! "Țineți voi minte toate lucrurile acestea, ce faceți pentru neamul vostru?". Am mers pe Vechiul și Noul Testament, să le explic că au o datorie existențială față de neamul nostru! Și să trăgeau cu mâinile de cap întrucât nu au cunoscut lucrul acesta! Am făcut așa cum mi-a spus kongresmenul Wolf -

"Dute și le arată temeieri biblice că ei nu se pot mântui dacă nu sunt români, chiar dacă trăiesc în America! "Iar lucrul acesta l-am preluat în toate cele 156 de conferințe /care de fapt au fost predici/ pe care le-am ținut în orașele vizitate, în care trăiesc români! În felul acesta românii din America au aflat un lucru fundamental! Mulți, după asemenea întâlniri, erau gata să se reîntoarcă în țară! Eu însă i-am îndemnat să rămână acolo, să nu prind pe nici unul dintre ei că se reîntoarce în țară, pentru că acolo câștigă mai mulți bani și pot fi mai folositori pentru țară. Le-am spus că eu câștig, ca senator, 70 de dolari pe lună! Când auzeau aceasta, nu le venea să creadă! Apoi le spuneam, "în vreme ce voi câștigați pe zi această sumă de 70 de dolari! Deci - continuam să le spun -, câștigați bani mulți, dar dați și zeciuală României! Veniți din 7 în 7 ani acasă, în România, cum fac evreii oriunde s-ar afla în lume, și dați zeciuală lunară propriului tău popor. Iată, așadar, ce ajutor important am putea primi de la cei șase sute de mii de români care trăiesc în America! Acum, de 27 martie 1993, au întemeiat primul post de televiziune, la Chicago, care emite o oră pe săptămână în limba română!

E.S.: Dar post de radio au?

I.A.: Da, au! Acuma românii au început să se adune, să se strângă mai mult, le-a venit vremea, au prins mai mult curaj după Revoluția din Decembrie '89. Marea nenorocire a fost însă faptul să Revoluția și chipul României au fost mult umbrite de acele nenorocite mineriade. Cei care au fost implicați în treburile acestea vor da socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru știrbirea chipului României în conștiința întregii omeniri! Cei care au pus mineriadele la cale cu bună știință sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu și trebuie să-și ceară iertare înaintea lui Isus Hristos, ca să curețe câte ceva din lucrurile urâte care au apăsător pe neamul nostru! După Revoluția din Decembrie '89 omenirea întreagă se închina măreției poporului român! Și, dintr-o dată, apar indivizii aceștia, care umbresc chipul României în lume, compromițând copiii lui Dumnezeu care au făcut Revoluția și care au continuat spiritul acesta în dragoste!

E.S.: Cum v-ați despărțit de America?

I.A.: Nu m-am despărțit deloc. Călătoria în America a fost un șoc colosal

în viața mea. În tinerețe am avut șocul Sfintei Sofii, apoi am avut șocul Japoniei, iar la începutul acestui an am avut șocul Americii, care, trebuie să recunosc, a fost extraordinar! Cum v-am mai spus, acum îmi pun la punct limba engleză, deoarece am fost din nou invitat să merg în America! Am intrat în niște relații foarte profunde, cu oameni foarte serioși din America. Iar acesta, sunt sigur, este numai spre binele neamului meu, situație căreia trebuie să-i fac față. Nu mi-am dorit lucrul acesta, dar, iată, că așa a fost să se întâmple, ca acei oameni din jurul Casei Albe, care conduc spiritual America, să fi găsit că am ceva să le spun și lor și că au încredere în mine! Faptul că au venit de două ori la București, că au intrat în casa mea, că au luat masa cu mine, iar unul dintre consilieri a locuit la mine, scrisorile pe care le primesc de la acești oameni, mă obligă foarte mult! Să-mi dea Dumnezeu putere - și-i rog pe frații mei din județul Arad pe care-i reprezintă în Senat să mă ajute prin rugăciunile lor - să nu fac vreun rău poporului român, să fiu la înălțimea așteptărilor în ceea ce privesc relațiile româno-americane. Deci, întoarcerea din America nu înseamnă pentru mine un sfârșit, ci un început!

E.Ș.: Domnule senator, în afară de participarea dvs. la Săptămâna de Rugăciuni a Președintelui Americii, ce alte evenimente de seamă s-au produs în viața și activitatea poetului și politicianului Ioan Alexandru, din toamna anului trecut și până acum de Paști, când ne-am revăzut?

I.A.: Lucrul cel mai important pe care l-am făcut după întoarcerea din America a fost întâlnirea cu basarabeni, unde am ținut niște discursuri importante prilejuite de împlinirea a 75 de ani de la Unirea Basarabiei cu România, discursuri care s-au sfârșit printr-o întâlnire cu Președintele Mircea Snegur. A fost o "întâlnire" telefonică, întrucât președintele s-a aflat în spital, iar în clădirea spitalului n-a fost cu putință să ne întâlnim față în față. Consider însă că am avut o discuție sinceră și măreață cu președintele Mircea Snegur, căruia i-am transmis un mesaj din partea românilor din America. Mesajul se înscrie tot în linia acțiunilor noastre pentru Unirea tuturor românilor! Noi trebuie să avem o țintă precisă și o conlucrare clară și foarte bine pusă la punct. Noi suntem datori înaintea lui Dumnezeu, a neamurilor lumii, a

propriului nostru neam, a propriilor noștri semeni cu **UNIREA TUTUROR ROMÂNILOR**. Suntem o seminție care nu se poate mântui în risipire. Suntem chemați să-i strângem pe toți românii în jurul Altarului lui Isus Hristos, în jurul Evangheliei lui Isus Hristos care este și Dumnezeuul poporului român! El este al întregii omeniri, dar cu o anume lacrimă a lui - așa cum i-a spus lui Pascal - "o anume picătură de sânge am vărsat-o numai pentru tine!". Isus Hristos are o lacrimă și o picătură de sânge pe Crucile de pe Dealul Căpățânii numai pentru poporul român! Și în acea oglindă de foc a dumnezeirii sale ne regăsim și noi toți românii. Să ne ajute Dumnezeu să ne refacem seminția! Milioanele de români din Basarabia, românii din Macedonia, care sunt tot de neamul nostru - o spun ei - apoi milioanele de români din diaspora, fac să fim peste 35 de milioane! Deci suntem una dintre marile seminții ale pământului acestuia. Datorită smereniei noastre și credinței noastre foarte puternice de-a lungul veacurilor în Isus Hristos, Domnul-Dumnezeu și Mântuitorul Lumii să ne ajute să ne strângem! Acesta este de altfel și sensul vieții mele și Lucrării mele! Unii dintre noi avem deja Unitatea poporului român

în sufletele noastre. Sunt unul dintre puținii români - nu am vrut-o eu, dar așa m-a pus situația și vremurile - care i-a văzut cam pe toți frații, de la Pacific până în Siberia! Practic pot să spun că neamul meu este împrăștiat pe toată suprafața pământului! Dar absolut cu toții vin încoace, vin spre neam, pentru că toți suntem una, toți împreună mergem ca și păstorul mioritic pe vârful muntelui, pe urmele oii grăitoare care este Isus Hristos. Sunt sigur că ne va ajuta Dumnezeu prin smerenie și prin rugăciunile noastre să ne refacem Unitatea! Asta-i grija principală a noastră! Pentru că vrem să ne mântuim! Și nu ne putem mântui de capul nostru! Nu ne putem mântui singuri, ci numai în Unitate! Și, aicea-i lucrarea, în amănunt, cu fiecare în parte! Cu fiecare român! Cu fiecare frate de al nostru! Cea mai mare nenorocire este o gândire împărțită și sectaristă asupra poporului român! Nu trebuie să luăm pe nimeni discriminatoriu! Noi nu ne putem mântui, așadar, decât laolaltă! Dar, din păcate, între noi mai sunt dihonii, mai sunt oameni stăpâniți de duhuri necurate. Lucrarea nu-i de a îi distruge, ci aceea de a îi întoarce la Isus Hristos! Aceasta-i marea noastră Lucrare, prin iubirea lui Isus Hristos să facem din

poporul român o UNITATE; o Biserică a lui Isus Hristos, în care El, Domnul și Dumnezeu nostru, să se simtă bine și să coboare cu plăcere, așa cum spunea Eminescu: "Cobora din când în când în neamul nostru de voievozi și țărani!" Îi făcea plăcere să petreacă cu noi!

Să dea Dumnezeu ca Isus Hristos să petreacă în bucuria lui și în pacea învierii sale pe mai departe în măreția poporului român!

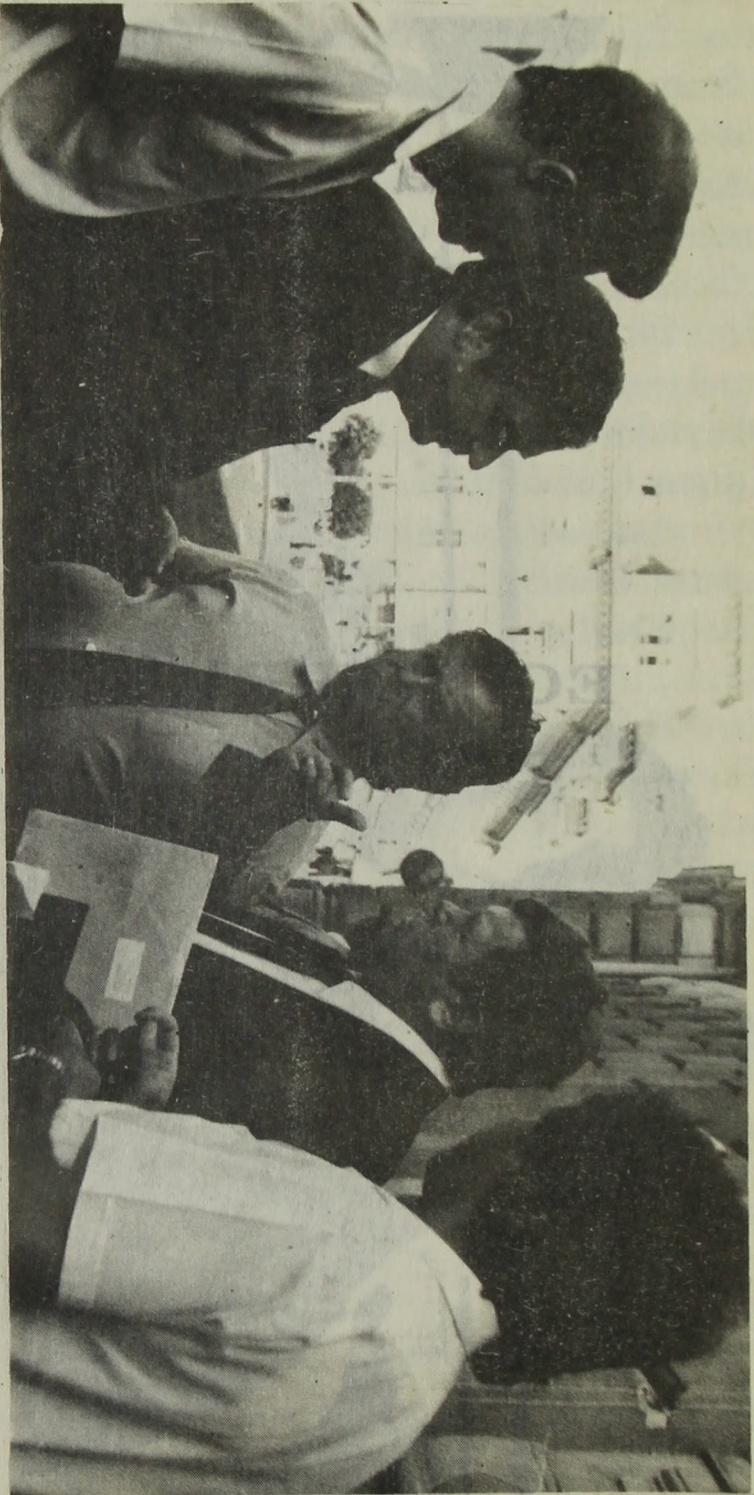
Așa să ne ajute Dumnezeu, iubite frate Emil!

Hristos a înviat!

E.S.: Vă mulțumesc !

Senatorul Ioan Alexandru împarte Biblii într-o pușcărie din municipiul Arad.

Senatorul Ioan Alexandru se întreține cordial cu un grup de oficialități din cadrul Prefecturii Aradului.

*„Cine este cărăbușul și cine este
șoarecele care poartă microbul
cu chipul urât al României în
străinătate?”*

EMIL ȘIMĂNDAN: Domnule Ioan Alexandru, Aradul a devenit pentru dumneavoastră nu numai un loc de suflet, ci și un important loc de muncă, sunteți o prezență constantă la cele mai de seamă manifestări spirituale, poetice și politice care au loc în acest județ pe care-l reprezentați în Senatul României. În acest sens ați inițiat, la Castelul din Săvârșin un seminar internațional pe tema: "STAT, NAȚIUNE, BISERICĂ - ÎN VIZIUNEA CREȘTIN-DEMOCRATĂ" /19 - 21 iulie 1993/. Ce v-a determinat să organizați, în colaborare cu Fundația Germană "HANNES SEIDEL", acest seminar internațional tocmai în județul Arad?

IOAN ALEXANDRU: Hotărârea de-a face acest seminar internațional la Săvârșin, în județul Arad, s-a formulat

cu aproape un an în urmă, înainte de postul Crăciunului, când am făcut mai multe propuneri Fundației Germane "Hanns Seidel" să se implice în organizarea unor seminarii și simpozioane de importanță vitală, în momentul de față, pentru România. Am ales această temă pentru că ne aflăm într-o perioadă intens legislativă; în prezent se fac legi noi privind esența Statului, Națiunii și cu precădere Legea Cultelor, legată de Biserică. Deci, propunerea scrisă a acestui simpozion internațional s-a întâmplat, cum am subliniat, cu un an în urmă, iar începând din luna mai 1993 am trimis invitații în țară și în străinătate.

E.S.: Spre regretul multor participanți la simpozion, dumneavoastră nu ați putut fi prezent la această manifestare pe care ați inițiat-o, decât prin intermediul unei înregistrări pe casetă video, care a fost prezentată în fața participanților, la televizor. Care a fost motivul absenței dvs. fizice de la acest seminar internațional?

I.A.: S-a întâmplat ca Fundația organizatoare să aibă nevoie de mine să particip, împreună cu o delegație

parlamentară română, la München, în Germania, la o întâlnire foarte importantă pentru creștin-democrația din România. Inițial am refuzat - din cauza seminarului de la Săvârșin - să plec în Bavaria, dar apoi mi-am dat seama că este cu neputință să mă sustrag de la invitația conducerii centrale a Fundației "Hanns Seidel", mai ales că partea germană cunoștea faptul că am studiat în Germania, că am fost bursier Humboldt și că stăpânesc bine limba germană. Desigur, după Revoluția din Decembrie 1989 au mai fost inițiate asemenea vizite în Germania, dar nu la un nivel parlamentar, cum a fost cea de acum, după ce s-a constituit grupul parlamentar - de senatori și deputați de prietenie româno-germană, grup al cărui secretar am fost ales eu! Încă de la începutul noii noastre întreprinderi doresc să vă mai spun că Fundația "Hanns Seidel" poartă denumirea întemeietorului Partidului Creștin Democrat German și că ea are, în prezent sediul pentru Europa de Est, tocmai la București! Iar în cele opt luni de când ființează deja în România, Fundația a organizat 56 de seminarii și simpozioane internaționale pe diferite teme arzătoare ale legislației, economiei și spiritualității românești. De fapt vă amintiți destul de bine că încă în anul

trecut, 1992, am organizat în orașul dvs., în Arad, un simpozion pe tema : "CE ESTE DEMOCRATIA CREȘTINĂ?" Cel de al doilea simpozion din județul Arad, din vara acestui an, la propunerea mea, a avut ca temă: "STAT NAȚIUNE, BISERICĂ - ÎN VIZIUNEA CREȘTIN DEMOCRATĂ". Tot în acest context vă amintesc și simpozionul de la Bistrița-Năsăud, organizat tot la propunerea mea, pe tema "RELIGIA ÎN ȘCOALĂ", care a dus în final la realizarea unei legi organice privind introducerea religiei în școli.

E.S. : Să ne oprim mai pe larg la simpozionul organizat la Săvârșin!

I.A. : În cadrul acestui simpozion /unii l-au numit seminar/ ne-am propus să dezbatem câteva probleme ale existenței sociale, respectiv cum este structurat statul modern într-o societate? Cum se pune problema unei națiuni unite într-o Europă Unită? Cum se pune problema - cea mai importantă în fond care trebuie clarificată de fiecare națiune în parte - spirituală, problema Bisericii? Toate aceste trei instituții fundamentale fără de care existența socială a comunităților omenesti este cu neputință - la noi în țară au fost

puse sub semnul ruinării. O ideologie comunistă care a vrut să fie a patra putere în stat a recurs la constrângerea oamenilor cu forța până la crimă, să se subordoneze ei! Dictatura la care ne referim a făcut ca acești trei plămâni de flăcări ai ființei umane să se îmbolnăvescă. Astfel, datorită acestei ideologii s-a îmbolnăvit Statul, s-a îmbolnăvit Națiunea și s-a îmbolnăvit Biserica!

E.S.: Am urmărit caseta video cu intervenția dvs. de la Săvârșin. Vă rog să vă referiți la esența conferinței prezentate.

I.A.: Esența intervenției mele se referă la reșezarea într-o ordine a sănătății acelor trei instituții. Am făcut o schemă care este prelucrată din mai multe izvoare. Ea se referă la un principiu acceptat în lumea științifică și spirituală. Conform schemei la care mă refer, deasupra se află lumea cerească a spiritului de care trebuie să țină seamă orice societate omenească. Noi, omenirea, suntem creaturile peste care plutește acest nor al harului Dumnezeiesc. Prima care se împărtășește din acest har este Basilica, care înseamnă împărăția oamenilor cu Dumnezeu. Apoi, între ceruri și noi apare

instituția cea mai veche în fiecare popor: BISERICA. Ea a direcționat - în cazul nostru - puterile divine asupra națiunii române. Apoi, la 1330 apare Statul; apar acei cavaleri în haine basarabe, în haine occidentale, cruciații - cum îi numește Iorga. Deci, apare Statul, care, deocamdată este mic, mai târziu apar și în Moldova cavalerii aceștia care își sorb energiile din popor, își iau soldații din popor și tot de aici, din națiune, își iau dijma, zeciuiala sau impozitul. Treptat se consolidează Statul, această instituție de foc care se tot umflă, care tot crește și care încearcă să se identifice cu națiunea, iar Bisericii să-i tot absoarbă din puterile-i Dumnezeuiești! După secole vine Revoluția Franceză. Iacobinii spun următorul lucru: "Biserica? Biserica suntem noi!". Și în Biserica Notre-Dame pătrunde o femeie desfrânată, care ajunge apoi să moară în Italia. După Revoluție se face statuia ei, iar Fecioara Maria cu Isus Hristos în brațe este scoasă afară din Biserica Notre Dame, fiind înlocuită cu Zeița Rațiunii sub chipul unei femei desfrânate! Deci, revoluția Franceză se identifică cu spiritualitatea și tinde să pună mâna pe națiune și să-i dea o orientare cu totul alta decât cea avută până atunci, să o scoată de sub raza de lucrare a lui

Dumnezeu și să poruncească! Până la Hitler nu mai este decât un pas! Așadar, Biserica începe să fie ignorată după ce apare acest monstru, care este statul, care scoate bani, iar în sânul acestui stat apar dictatorii! Apare ideologia rasială a lui Hitler, iar la pol opus, cam în același timp, cucerește ideologia comunistă, de asemenea una totalitară și dovedite amândouă criminale și amândouă distrug legătura cu Dumnezeu! Ei spun "noi suntem Dumnezeu!". Deci apare dictatura lui Stalin, iar mai târziu cea a lui Ceaușescu, în România, care avea același model de subordonare și control asupra tuturor. O directivă a P.C.U.S. suna cam așa: separarea bisericii de stat înseamnă în comunism, distrugerea definitivă a bisericii și a tot ce ține de biserică! S-a declarat război total bisericii de către ideologii care au apărut dintr-o dată ca viermii în slănină, să mă ierte Dumnezeu! Deci impozitele au hrănit acest stat în care au apărut dictatorii, acești monștri care au distrus aceste ființe fundamentale. Simpozionul de la Săvârșin a avut, în acest sens, un rol important, s-a discutat necesitate refacerii ordinii care stăpânește în toate statele civilizate ale lumii, în care există un echilibru între cele trei puteri. Pentru că statul, în toate

țările civilizate, a revenit la poziția lui inițială, de slujitor, de apărător al Bisericii, dar și de slujitor și întăritor al Națiunii. Un american are, în acest sens, o formulare foarte bună: "Ce este statul? Statul este ocrotitorul pachetului de legi date de Dumnezeu, ca legile să fie puse în practică de Națiune! "Vă dați seama cât de frumos sună această expresie! Deci există un pachet de legi date de Dumnezeu, pachet pe care statul are grijă să-l ocrotească cât mai bine ca legile să nu fie desfigurate, ca ele să poată fi puse în practică de națiune! Un stat este cu atât mai puternic, cu cât este mai puțin vizibil. Într-un astfel de stat, națiunea și toată libertatea trece pe persoane umane, adică pe proprietate privată, unde omul este liber și lucrează. Statul nu intervine decât acolo unde poate face mai bine ceea ce persoana cu proprietatea lui particulară, nu poate face! În momentul în care o persoană particulară poate face tot atât de bine - aceasta-i legea democrației! - ceea ce face statul, acesta din urmă trebuie să-i cedeze locul, iar în momentul în care o persoană particulară este incapabilă să facă lucrul acesta, vine statul, care poate să facă mai bine și nu să distrugă!

E.S.: Care este după opinia dvs., în acest raport, situația de la noi din țară?

I.A.: Acest echilibru necesar, care a fost stricat la noi, trebuie refăcut; statul să-și reia rostul de slujitor mărunț și modest, între Biserică și Națiune. Statul trebuie să mijlocească ca puterile lui Dumnezeu - care plouă peste lume /prima care se împărtășește este Biserica/ să ajungă mai departe la Națiune, iar națiunea să prospere economic și persoanele să crească libere. Înainte, dictatura a călcat Biserica în picioare, ea a spus: "Ce ne trebuie Biserica? Mă duc direct la Națiune! Și știți cum mă duc? Mă duc cu pistolul și-l împușc pe mama lui de bandit!". Cam așa s-a spus! Știți și dvs. foarte bine că noi am trăit toate chestiunile aceste groaznice! Acum trebuie să refacem cât mai repede acest echilibru al sănătății Națiunii care să prospere! Fără Dumnezeu și fără Biserică, un Stat - care să promulge aceste legi, ca națiunea să prospere - nu poate merge înainte! Toate societățile europene statuate pe un stat de drept, funcționează acuma după acest sistem!

E.S.: Dar și România a pornit

pe drumul refacerii acestui echilibru la care v-ați referit, între Stat, Națiune și Biserică! ...

I.A.: Desigur, noi am început să facem legile care să corespundă aceluiași pachet ancestral, care a secundat Națiunea, care a rodit națiunea, legi prin care să-l punem pe Stat în postura să ocrotească Națiunea și Biserica; să nu mai existe nici o posibilitate practică de reînțoarcere la dictatură! Separarea puterilor în stat tocmai în acest sens se poartă ca nimeni să nu mai aibă posibilitatea refacerii acestor monștri dictatoriali, care să distrugă instituțiile și să facă atentatul la existența Dumnezeirii!

E.S.: Ce rol acordați pentru relizarea acestui deziderat creștin-democrației, care a devenit un curent mondial?

I.A.: Dragă Emil, într-adevăr creștin-democrația e un curent mondial; toate statele de drept funcționează, mai mult sau mai puțin după acest principiu! Este cunoscut că încă din secolul trecut, dar mai ales în secolul nostru, creștin-democrația a început să-și redescopere leagănul virtuțiilor și legilor păstrate de

Biserică de-a lungul veacurilor. Firește, în țările Europei de Răsărit, de unde instituțiile acestea la care ne referim, au fost lovite teribil, îngropându-li - se drepturile de către ideologia comunistă, se impune cu mai multă acuitate urgentarea refacerii acestei triade. Creștin democrația este interesată să așeze rânduialile din spațiul Bisericesc și din această instituție "mamă" - cum zicea Eminescu - "Mama poporului român!". Eminescu a știut ce spune când a vorbit despre acesta. Avem o mamă și dacă avem o mamă, avem și un tată. Iar tatăl poporului român este însuși Dumnezeu! Și mama noastră este mama Biserică, în care s-a plămădit poporul român, Sfânta Treime. Acum noi am încercat să discutăm lucrurile acestea, să fie evident că nu se va mai îngădui ceea ce s-a întâmplat în timpul totalitarismului, - ca după separarea puterilor în stat în puterea judecătorească, legislativă și executivă, - să mai poată apărea cumva un nou tiran și o ideologie care să facă tabula - rasa cu drepturile Bisericii, cu puterile care lucrează în Biserică asupra națiunii și să subordoneze națiunea, să o călărească și să o distrugă! Ținta finală a întregii lucrări este mântuire persoanei! Dumnezeu nu vrea să aibă de a face cu niște mameluci, cu

masele populare cum spuneau comuniștii, peste care călăreau niște ideologi atei. Tinta finală este mântuire persoanei. Cu cât o persoană este implicată mai mult în națiune, cu atât ea nu se poate mântui singură. Apocalipsa Sfântului Ioan spune: "Vin la judecata de apoi la picioarele tronului mielului, în Ierusalimul ceresc neamurile pământului cu cinstea și gloria lor". Și discuția noastră de astăzi de aici, de la Arad participă la gloria neamului românesc! Tinta este colosală! Cum zicea Bălcescu, - care a fost un mistic creștin, care s-a întors de la Revoluția Franceză și a încercat să ne determine să ne reântoarcem la Hristos, din această orientare greșită. El își începe istoria lui astfel: "După optusprăzece veacuri, cu ce vine neamul românesc în fața lui Hristos? "El se întreba exact așa cum ne întrebăm noi astăzi! Bălcescu a încercat să refacă înstituțiile profanate de fanarioți și de Revoluția Franceză și să facă o rânduială! Dar, din păcate, a fost o victimă! În conferința mea video de la Săvârșin, am insistat asupra acestor lucruri la care m-am referit mai sus. Îmi pare rău, că nu am putut să fiu prezent, ca să explic invitaților din țară și străinătate, mai pe larg aceste idei!

E.S.: Cu toate că nu ați fost prezent fizic, intervenția dvs. pe caseta video a fost foarte bine primită de participanții la seminar, comentariile fiind deosebit de favorabile! ...

I.A.: Mulțumesc de complezență și de gândurile frumoase pe care mi le-ați spus. Acum însă să trecem și la prezentarea călătoriei pe care am făcut-o în Germania, în timpul simpozionului de la Săvârșin. Rostul plecării mele la München, în capitala Bavariei, a fost acela ca împreună cu o delegație parlamentară românească să luăm legătura cu cei care conduc, de la centru, Fundația Germană "Hanns Seidel", care este o fundație creștin-democrată și are filiale și ramificații pe întreg globul pământesc.

E.S.: Din cine s-a compus delegația parlamentară la care v-ați referit?

I.A.: Din domnul economist Mircea Ciumara, apoi domnul Otto Weber, care răspunde de comisia Drepturile Omului și Minorităților Naționale în Camera Deputaților și eu.

E.S.: Dumneavoastră de ce răspundeți în cadrul comisiilor Parlamentului?

I.A.: Răspund de problemele Bisericii, de culte, de dreptul spiritual, aceasta pentru că sunt profesor la Universitatea din București, de Vechiul și Noul Testament. La München ni s-au prezentat mai întâi obiectivele Fundației "Hanns Seidel", modul în care fundația poate să ajute țările din Răsăritul Europei eliberate de dictatura totalitară comunistă, apoi s-a dorit să se afle de la noi care sunt lucrurile ce ne dor cel mai mult și cum putem fi sprijiniți în mod concret! De asemenea am avut întâlniri importante cu conducerea Partidului Creștin Social Democrat, cu secretarul general, cu directorul și președintele partidului. Am primit foarte multe cărți, în mai multe limbi de circulație mondială, o parte din ele le-am lăsat la conducerea partidului, iar altele se află aici, cu mine, în această vilă de pe Horia 6 din Arad, și din care poți să-ți alegi și matale, după ce terminăm această convorbire.

E.S.: Ce alte obiective a mai avut această deplasare în Bavaria?

I.A.: La München ne-am întâlnit cu o mulțime de oameni importanți, cu parlamentari germani, cu directori de mari bănci, cu miniștri, economiști și bancheri care au dorit să afle de la noi modul în care ei pot să ne ajute, cum pot fi ei folositori pentru România și apoi care sunt problemele economice și spirituale ce devin, în prezent, legi sigure și unde aceste legi mai trebuiesc discutate, să fie îndreptate. De ce? Pentru că dacă avem o legislație bună, va fi benefică și aplicarea ei, pe când dacă avem legi strâmbe, strâmbă va fi și aplicarea lor, iar ineficacitatea va fi colectivă.

E.S.: Vă rog să vă opriți la câteva momente importante ale vizitei în Germania!

I.A.: Aș dori să încep mai întâi cu întâlnirea foarte importantă pe care am avut-o cu domnul Müller, directorul Băncii Naționale Germane din Bavaria, cu care am stat împreună șapte ore. Printre numeroasele probleme abordate, am reținut trei chestiuni fundamentale, care sunt valabile nu numai pentru România, ci și pentru toate țările din Europa de Răsărit, eliberate de totalitarism.

E.S. Puteți să le enumerați?

I.A.: Mai mult decât atât, chiar doresc să mă refer pe larg la fiecare problemă în parte. Deci, prima problemă ce ne-a fost prezentată se referă la faptul că **INFRASTRUCTURA ȚĂRII SĂ FIE FOARTE BINE PUSĂ LA PUNCT!** Ce înseamnă aceasta? Înseamnă să avem șosele bune; să funcționeze telefoanele bine; să meargă trenurile la vreme; să zboare avioanele la vreme; să circule ziarele și părerile fără nici o opreliște; să circule - prin televiziune - ultimele știri și cele mai noi descoperiri din lume; să circule, aceleași lucruri, și prin radio; contacte personale prin simpozioane permanente, apoi prin universități bine puse la punct, prin întâlniri culturale, prin teatre bune. Deci, tot ce privește mass media, comunicarea - care este inima societății - să fie bine puse la punct! Dacă televiziunea este manipulată; dacă radioul difuzează informații false; dacă sunt puse în circulație cărți și valori depășite, idei greșite - care prin masca unei democrații poartă în esență germenul dictaturii, atunci întreaga societate se îmbolnăvește! De aceea avem nevoie de o infrastructură transparentă și foarte bine pusă la punct.

Pentru că în prezent ea este haotică în toate țările Europei de Răsărit. Încă telefoanele se aud și nu se aud; parcă te ascultă cineva și nu te ascultă; apoi presa, care are puterea de comunicare, de a vesti lucrurile să fie orientată spre prezentarea realității, ea poate populariza legi organice și idei sănătoase și nu prostituție! Printr-o presă sănătoasă putem elimina relele din societate, corupția care bântuie în țară. Dacă această infrastructură, care cuprinde atâtea lucruri, de la șosele și comunicații, până la cultură și spiritualitate, este bine pusă la punct, dacă avem predici sănătoase, o școală în care circulă ideile cele mai organice, von avea - cum zice Eminescu "un organism natural sănătos în toate domeniile". Multe din aceste lucruri la noi nu funcționează cum trebuie, motiv pentru care e necesar să avem curajul să prezentăm realitatea pentru îndreptarea ei. Când au auzit partenerii de discuții că noi avem doar 1,5 milioane exemplere de presă zilnică au rămas pur și simplu uimiți! Am fost întrebați: "Cum comunicați voi ideile între voi dacă nu aveți cel puțin trei milioane exemplere de presă zilnică?". De asemenea au rămas uimiți cum de avem numai un singur post național de televiziune? Să rămâi

victima unui grup de ziaristi, care te informează tendențios, este o adevărată nenorocire! Dacă reflectăm mai atent, constatăm că astăzi avem mai multe ziare de scandal decât o informare corectă! Domnul Ion Rațiu - care a venit în țară din Anglia unde a trăit mai mult timp - îmi spunea mereu că dorește ca și în România să avem o informație obiectivă, corectă și nu tendențioasă! Ce înseamnă aceasta? Înseamnă să publicăm cât mai multe păreri ale unor persoane avizate într-un domeniu sau altul, și nu doar păreri subiective ale anumitor ziaristi, care se cred specialiști în toate chestiunile, deși habar nu au de multe lucruri ! Numai articolele avizate, scrise de oameni specialiști, pot să ducă la omogenizarea părerilor, lucru ce va duce cu siguranță la prosperitate economică și spirituală. Însă toate aceste lucruri - care cer o jertfă națională - nu mai funcționează, trăim o adevărată nenorocire cu aceste ziare de scandal, care nu se ocupă de o informare corectă a oamenilor, ci de compromiterea lor, într-o inflație de păreri proprii, lipsite de discernământ moral.

E.S.: Vă rog să prezentați și cea de-a doua chestiune reținută la întâlnirea cu directorul Băncii Naționale

Germane din Bavaria ! ...

I.A.: A doua problemă este **PRIVATIZAREA PÂNĂ ÎN PÂNZELE ALBE !** Acest lucru ni l-a spus un mare om de finanțe, care a dat miliarde de mărci pentru privatizare în Germania de Est!

E.S: **Deci, proprietatea particulară! ...**

I.A.: Exact! Ni s-a spus că dacă nu ai om care pe sângele lui, pe ochii lui, pe viața lui și a familiei lui să răspundă de bunul mers al propriei fabrici, dacă nu stă zi și noapte de veghe la bunul mers al întregii fabrici, atunci nu vom face nimica! În acest plan al eficienței, s-au încercat foarte multe metode ajungându-se în cele din urmă la o singură concluzie: Din locul în care lipsește persoana - proprietar, totul se prăbușește în cele din urmă. S-a arătat că e un drept divin la proprietate particulară, susținut și de enciclicele papale. Proprietatea este un lucru sfânt, care ține de demnitatea persoanei umane. Numai acolo, unde sunt proprietari individuali, particulari, propășește societatea! Un om căruia îi merg bine lucrurile și care își pune în practică toate

harurile creatoare, aduce foloase pentru întreaga societate. Un om care are 100 de mărci, nu va fi prost să investească într-un lucru în urma căruia nu va avea nici un câștig, măcar zece feningi! Din păcate la noi în țară se tot încetinește trecerea la proprietate particulară.

E.S.: Care ar putea să fie cauza acestei încetiniri?

I.A.: Este una singură, ca statul să sugă cât mai mult timp de pe urma societății, ca să nu fie nevoit să dea socoteală până la ultimul bănuț de modul în care se cheltuiește banul public. În prezent doar 30% din profitul național este repartizat în vreme ce restul de 70% statul îl folosește cum crede el, fără să dea nici o socoteală poporului, numai ca să rămână actualii conducători la putere! Proprietatea particulară înseamnă, în aceeași respirație legi care s-o ocrotească celui care o are. Din păcare aceste legi încă nu sunt puse la punct în țara noastră. Vă dau un exemplu: La Chicago, la întâlnirea cu miliardarii de acolo, la care am participat, au fost prezenți și câțiva oameni foarte bogați de origine română. Eu i-am întrebat pe bancherii americani de ce nu investesc în România?

Atunci , bancherii pe care i-am întrebat, s-au întors către românii bogați din America și i-au întrebat la rândul lor: "Cât ai investit în România?" Aceștia au răspuns: "Deocamdată așteptăm, nu suntem siguri că ... "Și așa mai departe! În clipa respectivă bancherii cărora m-am adresat, au mai spus: "Atâta timp cât bancherii români de aici nu au curajul să investească în România, nu o vom face nici noi! ", ori: "Când tu român bogat din America vei investi în România , mă voi băga și eu cu banii mei în afaceri cu tine!". M-am întrebat, după cum era firesc de ce există atâta reținere în a investi în România? Răspunsul este simplu; atâta timp cât nu există legi care să ocrotească proprietate particulară, nici un om de afaceri nu se aventurează să facă investiții mari în România! Dacă unui bancher străin, care dorește să facă o investiție importantă la noi în țară nu i se dă posibilitatea să închirieze terenul pe care-și ridică construcția cel puțin pentru două generații, deci cum se obișnuiește 99 de ani, el nu va investi! Revenind la cele prezentate de gazdele germane la care ne-am referit, a doua problemă deosebit de importantă este privatizarea și legi care să ocrotească proprietatea!

E.S.: A treia problemă la ce se referă!

I.A.: Al treilea lucru, după opinia mea este colosal! **ÎNCETAREA IMEDIATĂ A SUBVENȚIONĂRII ORICĂREI ÎNTREPRINDERI FALIMENTARE!** Să nu se mai facă absolut nici o investiție acolo unde nu există profit! Societatea nu poate progresa dacă se fac investiții păguboase, din care pierzi; investiții fără nici un câștig! Ni s-a spus că la noi statul subordonează Banca Națională, căreia îi pretinde sume fabuloase pentru a ține în funcțiune un combinat sau altul falimentar! Este inadmisibil să subvenționezi un combinat sau o fabrică care să-ți aducă înapoi numai jumătate din banii pe care-i investești! Este un dezastru economic! Atunci ne întrebăm, de ce face acest dezastru statul nostru român? O fac cei aflați la putere, motivând că păstrează o masă mare de lucru și în felul acesta, să nu aibă mișcări sociale! Nici un guvern nu are voie să ceară bani de la Banca Națională numai ca el să poată rămâne la putere! Acolo unde se întâmplă asemenea lucruri avem de-a face cu un stat bolnav. Domnul director Müller ne-

a declarat foarte clar, că nici unul dintre conducătorii Germaniei nu-i poate porunci să subvenționeze întreprinderi falimentare, pentru că nu ar mai putea răspunde de apărarea și calitatea mărcii germane. Pentru a satisface cererile guvernului în planul subvenționării unor investiții, se impun rapoarte exacte legate de viitorul acelei investiții, de modul în care acea investiție va aduce folos națiunii germane, cu cât va crește valoarea mărcii pe care trebuie să o apere!

ULVINE ALEXANDRU /Soția poetului/: Personal consider că este un lucru extraordinar de pervers ca un conducător de guvern sau de stat să comande băncilor susținerea unor investiții falimentare! Aceasta este întocmai ca și când o orchestră încearcă să conducă dirijorul ei și nu dirijorul orchestra!

I.A.: Aceasta nu înseamnă că nu există și posibilitatea unor sponsorizări, dar numai acolo unde acest lucru este necesar! De pildă sponsorizarea unei filarmonici - pentru că draga mea soție a venit cu exemplul unei orchestre - constituie un lucru rentabil, deși la prima vedere s-ar putea crede că nu este așa. Într-adevăr, o filarmonică nu aduce

venituri imediate, dar concertele ei pot să ducă la liniștirea spiritului. Apoi cine frecventează mai mult aceste instituții culturale? Sunt studenți, care se află în perioada pregătirii lor profesionale și culturale, deci o categorie de tineri care mâine vor aduce importante beneficii țării. Așadar, avem de-a face cu o investiție cu bătaie lungă! De asemenea subvenționezi o universitate, dai burse unor studenți care mâine vor aduce venituri în casa țării! Revenind însă la cele discutate de noi aici, repetăm, că nici o țară din lume nu finanțează întreprinderi falimentare, ori sectoare care nu vor aduce nici un profit țării în viitor! Statul și orânduirile sociale care fac acest lucru, îl fac din interese periculoase pentru națiune, sunt lucruri care duc inevitabil la germenii apariției unor noi dictatori, a unei ideologii menite să mențină o lume bolnavă, care va duce la ruina unei țări, a unei economii!

E.S.: Ce alte obiective a mai cuprins vizita delegației parlamentare române în Bavaria?

I.A.: Un alt moment important al vizitei noastre în Bavaria l-a constituit prezentarea de către gazdele noastre a

Institutului de Formare a Cadrelor Administrative, aflat în afara Munchenului, în zona unor lacuri splendide. La discuțiile de la acest Institut a asistat și soția mea, pe care am s-o las, în continuare, să vă prezinte esența problemelor care ne-au fost prezentate. Dar înainte de-a vorbi Ulvine, mai doresc să subliniez că această vizită în Germania a avut trei momente distincte. Primul moment a fost cel la care m-am referit deja. Cel de al doilea a fost întâlnirea cu domnul Hans Mayer - cel mai cunoscut doctrinar al creștin-democrației germane, pe care-l cunosc personal, i-am citit întreaga sa operă, în biblioteca mea se află o bună parte din opera sa, operă care totalizează circa 40 de cărți. Hans Mayer este unul dintre cei mai importanți gânditori ai creștin-democrației germane, este urmașul lui Romano Gardini la scaunul universitar. Are șase copii și s-a legat între noi o prietenie mai veche. Am avut discuții foarte importante, pornind tocmai de la tema simpozionului de la "Săvârșin" "Stat, Națiune, Biserică - în viziunea creștin-democrată", o temă foarte mult dezbătută mai ales după cel de al doilea război mondial, prezentată în toate universitățile germane. Aceasta pentru că întreaga educație se face pe temeiul unor legi de

origine biblică, puse în practică și confirmate de istorie. În aceste universități există catedre, care formează moral, în spiritul dogmei creștine, generații după generații de oameni sănătoși, capabili să conducă, în mod eficient, toate sectoarele vieții economico-sociale. Aici se formează adevăratele caractere de buni bancheri, buni economiști, buni politicieni, buni șefi de state, buni militari, buni preoți, buni învățători și profesori și așa mai departe. Noi așa ceva nu avem în cadrul universităților românești. Abia acum s-a înființat un Institut de cercetare a doctrinei creștin-democrate, iar eu voi începe, de la toamnă, la Universitatea din București un curs asupra Democrației-Creștine, de origine ortodoxă! Acest curs de la Universitatea din București îl voi ține probabil, o dată pe lună, și la Arad! Am temeiurile de bază pentru acest curs, am întreg fundamentul întrucât am predat, timp de două decenii Biblia, Vechiul și Noul Testament. În cadrul cursului voi prezenta morală creștină și spiritualitatea Bibliei în relații directe cu nevoile actuale ale societății românești. Pentru că nu-i suficient să arătăm numai cât de mareș este trecutul, dacă el nu are viabilitate în sufletul actual al nevoilor oamenilor, în această lume în care trăim.

Deci întâlnirea cu acest important doctrinar creștin democrat, la care, de asemenea, a participat și soția mea, a constituit un alt moment esențial al acestei călătorii în Germania. S-a pus apoi următoarea întrebare: Poate exista o Universitate fără Facultate de Teologie? Mi-a răspuns unul dintre miniștri prezenți la întâlnire că NU! Este cum ar fi o Universitate fără cap! Pentru că o Universitate care nu are în fruntea ei o Facultate de Teologie - deci să studieze Biblia și experiența Bisericii - este un institut de învățământ superior dezorientat, care nu are un fundament solid la baza formării unor caractere puternice! În țara noastră noi avem tot felul de facultăți și institute de învățământ superior prin care credem, în mod greșit, că vom putea forma tineri bine pregătiți în afara moralei creștine, fără Hristos, fără de credință în Dumnezeu! În Germania, cum am arătat, în fruntea tuturor Universităților oricât ar fi ele de mici, se află o Facultate de Teologie, unde se învață tot ce ține de formarea caracterelor, în spiritul moralei creștine, a vieții de familie și a libertății persoanei! Dacă nu pornim de aici, de la baza educației, toate vor merge haotic și vor rămâne pe oasele noastre - cum ne spunea

bancherul german - cele mai oribile boli, cum este și lepra corupției, care a luat proporții la toate nivelele societății. Fără o morală sănătoasă nu vom putea opri corupția și nici subvenționarea din bugetul țării, din banii poporului, a unor întreprinderi falimentare, care sunt păstrate de teama revoltei sociale. Deci dacă noi nu vindecăm boala aceasta spirituală, care este golirea de Dumnezeu - cum spun Sfinții Părinți - nu vom rezolva nimic!

E.S.: Vă rugăm să vă referiți și la cel de al treilea moment important al acestei călătorii în Germania!

I.A.: Al treilea moment important l-a constituit schimbul de idei pe care l-am avut la Institutul de Formare a Cadrelor Administrative, situat în afara Munchenului, pe malul unui lac, într-un decor splendid, ce cuprinde de fapt o salbă de lacuri! La acest institut se reciclează oameni care lucrează în cadrul administrației publice, notari, primari, toți cei care formează nervul oficial pentru buna funcționare a orașelor și comunelor germane. Este un model școlar - considerat de dânsii ca fiind cel mai viabil din întreaga lume, unde am aflat toate

lucrurile legate de Know How - adică știința de-a face. Ne-am gândit că ar fi bine să organizăm și noi o asemenea școală de pregătire a cadrelor din administrația publică, ea ar putea funcționa foarte bine în Brașov! Dar să o las pe soția mea să vă spună mai multe lucruri decât mine;

U.A. : Acest centru de pregătire a cadrelor din administrația publică garantează o cancelarie uniformă pe întreg cuprinsul landului, ușor de controlat și foarte eficientă. Pornind de la ideea că informațiile se învechesc foarte repede, în acest centru se instruiesc, prin reciclări, oameni de la toate nivelele administrației publice. În acest sens cursurile sunt de durată diferită, în funcție de complexitatea muncii desfășurate. De pildă dacă eu sunt un mic scrib într-o comună germană, mă înscriu la această școală să zicem pentru două săptămâni, unde voi afla tot ce este nou în materie de computer. De ce? Pentru că prelucrarea tuturor textelor aici se face la computer. Urmând acele cursuri intensive, în care scot pur și simplu untul din oameni, organizatorii îmi garantează că voi obține această pricepere. Cursurile încep dimineața, în condiții extraordinare, într-o vilă aflată pe malul unui lac, la marginea pădurii, într-o clădire cu o

lemnărie strălucitoare, îmbinată cu sticlă, în care pătrunde mult soare, dar are în același timp și umbră, deci tot ce vrei! Aici totul este asigurat la cel mai înalt confort - cantina și cazarea - pentru a se putea învăța într-un ritm alert. La sfârșitul cursului se dau o serie de materiale necesare pentru studiu. Totul intră în taxa care s-a plătit pentru această reciclare, taxă care este enormă, dar care este meritată prin lucrarea pe care cursantul o face în acest centru, pentru binele public. Desigur, specializarea este foarte mare. Fiecare se specializează în domeniul în care muncește, încât atunci când vine un om cu cele mai neașteptate lucruri, funcționarul reciclat va avea o grilă de reper ce reprezintă o soluție identică în tot landul, încât să poată rezolva orice problemă, oricât ar fi ea de complicată, pe plan local, fără să mai consulte Centrul, lucru ce micșorează ivirea unor abuzuri!

E.S.: Am înțeles că funcționarii mici sunt reciclați cu cele mai importante noutăți din domeniul lor de muncă. Pentru funcționarii mai mari, ce se întreprinde?

U.A.: Există o secție care se ocupă

în mod special de oamenii care efectuează programe la computer. Sunt așa zișii oameni de elită. Programatorii trebuie să fie mereu pe fază, orice problemă nouă s-ar ivi. Ei vin să te ajute când ai nevoie de ceva. Ei au cheia de acces la toată lucrarea. Ei pot să supervizeze tot ce se petrece în fiecare clipă. Orice intervenție la computer este marcată de ziua, ora, minutul și secunda în care se efectuează. Reciclările au loc de câte ori se consideră că este nevoie, mai ales la perfecționarea programelor. Aici lucrează oamenii cei mai modești și au o grijă extraordinară, de farmacist, asupra textelor oamenilor. Cu ajutorul acestor programe - în cazul în care textele sunt scrise identic, pe întreg cuprinsul landului - se poate controla o cantitate uriașă de muncă!

I.A.: Să vă ajut cu un exemplu. De pildă eu sunt profesor universitar și scriitor, dumneata ești ziarist. În activitatea mea folosesc retorica la Universitate și, în prezent, în calitate de parlamentar, în Senat! Ca să te formezi în această direcție, pentru a fi eficient la Universitate și în Senat, ești reciclat cu elementele de bază - și eficiente - ale practicii concrete pe care o faci! Ce a spus Aristotel despre retorică? A spus că este acea putere a unui om care trezește

credința în cel care ascultă! Așadar, retorica, în această meserie, are o mare importanță și o mare putere de convingere. De aceea un predicator te "bombardează" permanent în așa fel încât stoarce lacrimi din tine și trezește credința în om! Deci, când ști că te ocupi de ceva care trezește credința în om, alta este atitudinea față de meserie! Eu cu o mai mare patimă voi vorbi în Senat ca să scot din colegi Legea cultelor, decât unul mai puțin interesat de acest lucru! Ori să scot lacrimi din cititorii poeziilor mele! Să conchidem, sunt admirabile aceste școli, aceste reciclări care te ajută ca după ce ai ajuns la o anumită specializare, să scoată maximum de eficiență din tine!

U.A. Partea foarte bună, despoarătoare este următoarea: Oamenii pot trece în revistă toate problemele noi apărute. Omul primește toate materialele necesare activității pe care o desfășoară acasă, în comuna în care lucrează, unde este funcționar public. În cazul în care la ei încă nu au apărut nevoi concrete într-un anumit domeniu să folosească întreg programul, oamenii sunt lăsați în pace. Dar în clipa în care ei se poticnesc de aceste lucruri, fiecare își caută materialul de care are nevoie, ca să

rezolve imediat problema ivită în comună. În felul acesta oamenii ajung să fie despovărați de anumite lucruri; pentru eficiență omul simplu nu mai este bombardat cu lucruri în plus, cu lucruri care privesc numai pe șeful lui, iar șeful la rândul lui, nu mai este împovărat cu grija problemelor pe care le face subalternul. În felul acesta se face economie de timp și practic fiecare poate conta, în această lucrare, pe celălalt! În Germania oamenii se împart în două: poți conta pe om sau nu poți conta! Dacă face parte din cei pe care nu poți conta, la prima cotitură greșită își pierde slujba! Acest lucru foarte dur se face în cea mai deplină amabilitate. Dacă nu ești eficient, nu ai ce căuta în acel loc de muncă. O funcție fără acoperire este străină occidentului!

I.A.: În Germania societatea este structurată în jurul unor principii creștin-democrate de netrecut, aceste principii au fost puse în valoare și cu prilejul unificării Germaniei Occidentale cu Germania de Răsărit. Din păcate, în cazul nostru, nu există asemenea principii, care să funcționeze în fiecare moment în mod eficient. De pildă, dacă luăm problema unificării cu Basarabia. În prezent

constatăm că la nevoile basarabenilor nu putem să răspundem cu ceea ce au nevoie ei în momentul de față. Acum, Basarabia are nevoie de ajutoare financiare, iar noi nu avem cum să răspundem acestor nevoi, fiind în continuare o structură cu metehne, nu dispunem de posibilitatea aceasta! Neavând o structură fixată pe piloni indestructibili, care sunt cei ai Evangheliei lui Isus Hristos - nu putem în prezent să venim în sprijinul fraților noștri! Avem milioane de români în jurul nostru care însetează după șederea cu noi, dar, din păcate, nu se poate realiza acest lucru, această dorință a lor, pentru că societatea românească este incapabilă să răspundă nevoilor lor! Iar dacă nu vom avea o viziune clară, cum să înlăturăm metehnele moștenite, vom rămâne cu toții vinovați pentru acest lucru!

E.S.: Din ce motive există atâta rețineră în Occident pentru ajutorarea României?

I.A.: E o întrebare care ne dă de gândit. O personalitate importantă a Germaniei de astăzi, vorbind despre această problemă, a modului necorespunzător în care țara noastră este reflectată în ochii străinătății, ne-a spus următoarele: "Pentru acest lucru, voi românii sunteți

vinovați. Voi românii sunteți purtătorii chipului de astăzi al României în străinătate și nu altcineva! Pentru că străinii care vizitează România văd că de fapt alta este situația în țară, ei pot să înțeleagă toate greutățile existente, dar rămân contrariați de chipul pe care-l faceți voi țării, când mergeți în străinătate, ponegrindu-vă unii pe alții! Acest lucru face ca poziția voastră să fie cea mai neagră printre țările foste comuniste! Cu nimic nu s-a schimbat ceva mai mult în Ungaria, în Polonia, în Bulgaria, decât la voi! Și cu toate acestea, imaginea vecinilor voștri este mult mai bună decât a voastră în străinătate! Când veniți în străinătate denigrați cum puteți mai tare fosta poliție secretă, în vreme ce STASI din Germania, care poate a fost mult mai dură și puternică, nu este compromisă în același chip; mulți specialiști din STASI continuă să fie folosiți în meseria lor, pentru ocrotirea țării, a bunurilor acesteia. Nu s-a schimbat nimic mai mult nici în Polonia și nici în Ungaria decât la voi în ceea ce privesc acești oameni la care ne-am referit! Atunci de ce nu încercați să-i apropiați mai mult de voi? Avem în vedere ceea ce este bun în lucrarea lor! Opoziția dacă nu va

ști să-și apropie acești oameni, nu va putea să facă acea negociere națională de care este nevoie în fiecare țară fostă comunistă! Vă spun acest lucru nu din răutate, ci pentru că țin mult la țara dumneavoastră. Încercați să fiți mai uniți în prezentarea imaginii României în străinătate, în conformitate cu realitățile existente în țară, și nu căutați numai denigrarea adversarilor! Pentru că astăzi, cum te întâlnești cu un grup de români care ține de o anumită grupare parlamentară sau de un anumit partid, începe să denigreze grupul opus, care ține de un alt partid! În final ți se face scârbă de astfel de oameni, indiferent de ce grupare aparțin!". Dragă Emil, am rămas cu toții pur și simplu uimiți de acest adevăr care ni s-a spus în față de acea importantă personalitate germană! Ceva similar am pățit și în America. După întâlnirea pe care am avut-o cu președintele Bill Clinton, la recomandarea kongresmenului Frank Wolf și a Senatului Americii, am plecat să ne revedem cu frații noștri români din America. Kongresmenul Frank Wolf ne-a spus că în America, românii sunt pe primul loc la chivernisirea dolarului, la ridicarea caselor, la credite și cinste, dar sunt foarte fărâmițați și uită foarte repede

țara de unde au plecat! În loc să ne solidarizăm cu toții, cei din țară și cei care trăiesc în afara granițelor țării, continuăm să ne învrăjbim! În loc să facem o împăcare națională, noi continuăm să ne ponegrim, fără să ne ascultăm unii pe alții. Salvarea României nu poate veni cu astfel de practici, decât prin muncă! Pretutindeni în lume unde am fost, ni s-a spus:

"Puneți-vă la lucru, noi vă ajutăm, dar nu vă mai defăimați unii pe alții! Știți că un străin care aude vorbind pe un român urât despre un alt român, fi întoarce spatele! Chiar dacă are dreptate! Este lipsă de caracter să-l vorbești urât pe fratele tău! Deci voi și numai voi sunteți vinovați de oglinda urâtă pe care o are România în străinătate și nu-i presa străină, cum adesea se invocă acest lucru!" Cine este cărăbușul și șoarecele care poartă microbul cu chipul urât al României în străinătate? Suntem noi înșine! Câtă vreme nu vom înțelege acest lucru - chiar cu această frază trebuie să încheiem convorbirea noastră - nu vom ajunge departe! Așadar, iată o nouă alarmă din partea străinilor, **"Defăimați-vă mai puțin, iubiți-vă mai mult și puneți-vă serios la lucru!"**

E.S.: Vă mulțumesc!

**/Arad, 19 septembrie 1992,
24 aprilie și 26 iulie 1993/**

Senatorul Ioan Alexandru într-o unitate militară la depunerea jurământului de credință Patriei Române de către un nou contingent de tineri ostași.

Fotografiile din volum au fost realizate de:
H. MAFTEI și AL. MARIANUT

Culegere, tehnoredactare
computerizată:
S.C. EDIPAR S.R.L. ARAD
Tiparul executat de
S.C. "GUTENBERG" S.A.
ARAD

Fotografiile din volum au fost realizate de:
H. MARTEL și AL. MARIANUȚI

**Culegere, tehnoredactare
computerizată:**

S.C. EDIPAR S.R.L. ARAD

Tiparul executat de

S.C. "GUTENBERG" S.A.

ARAD

Emil Șimăndan: Ce v-a întristat cel mai mult după Revoluția din Decembrie 1989?

Ioan Alexandru: Cel mai mult m-a întristat faptul că aproape 3.000.000 de copii au fost omorâți, în țara noastră, prin avorturi! Aceasta este tristețea mea cea mare!

© Toate drepturile asupra acestei cărți
aparțin Fundației Culturale Ioan Slavici

ISBN: 973-0-00041-7

LEI 550